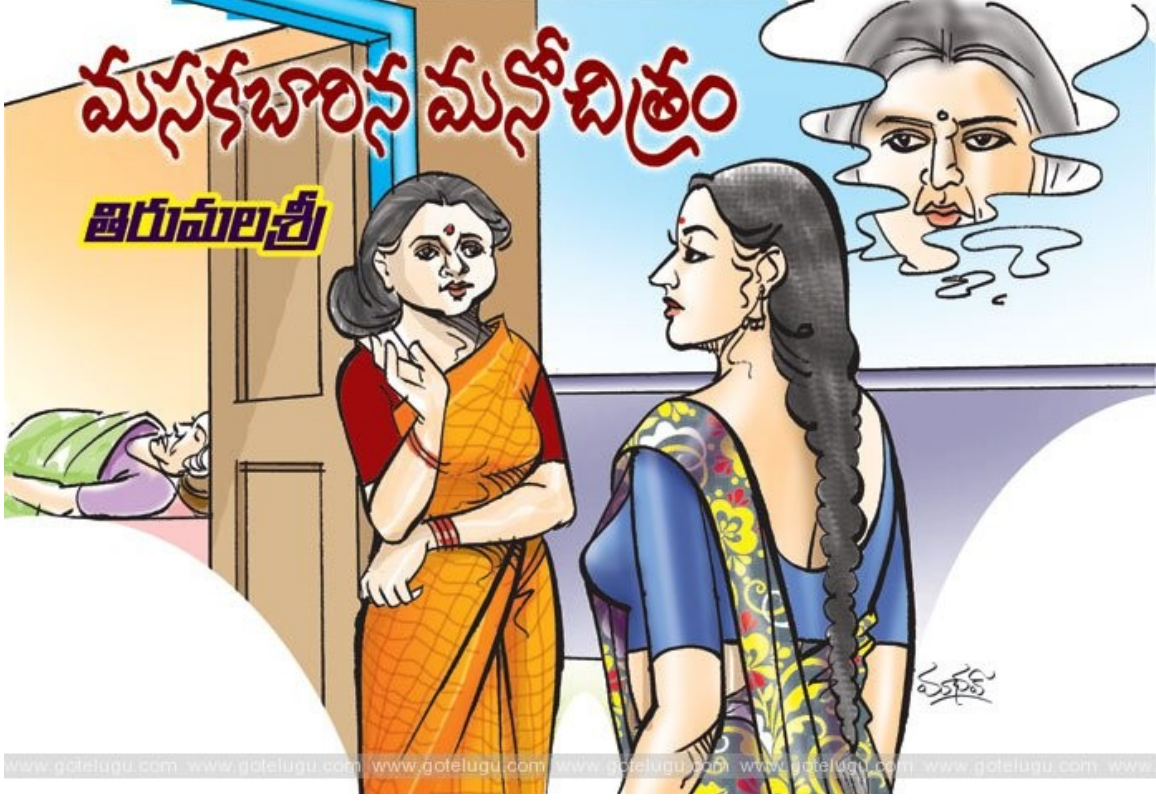

ఆంధ్రప్రదేశ్

చక్కటి కుటుంబ వార పత్రిక

ఏప్రిల్ 2015
కథలు

ఆ రోజు వచ్చిన 'నేటి మహిళ' మాసపత్రికను ఆత్మత్రాగా తిరగేసాను. పత్రిక రాగానే ముందుగా నేను చూసేది, అందులోని 'మీ సమస్యలు - నా సలహాలు' శీర్షికనే. స్త్రీల వ్యక్తిగత సమస్యలకు ప్రముఖ సైకాలజిస్ట్ కామినీదేవి పరిష్కార మార్గాలను సూచిస్తుంటుంది. ఆవిడ ఇచ్చే జవాబులు నన్నెంతో ఆకట్టుకుంటాయి.

ఐతే నేనూ ఆవిడ సలహాను కోరవలసిన రోజు వస్తుందని ఎన్నడూ ఊహించలేదు. నన్ను పీడిస్తున్న సమస్యను గూర్చి కామినీదేవికి పత్రికలో ఇచ్చిన చిరునామాకి లేఖ రాసాను.

ఓ బ్యాంకిలో అసిస్టెంటుగా పనిచేస్తున్న నాకు మూడేళ్ళ క్రితం సాఫ్ట్ వేర్ ఇంజనీర్ ఐన రవితో పరిచయమైంది. అది కాస్తా ప్రేమగా పుష్పించడంతో, ఏడాది క్రితం తల్లిధండ్రుల ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా నన్ను పెళ్ళిచేసుకున్నాడు రవి. పెళ్ళయ్యాక మా మామగారు సర్దుకుపోయినా, అత్తగారు మాత్రం అంత సులభంగా నన్ను అంగీకరించలేకపోయింది. అత్తింట అడుగిడిన క్షణం నుండి ఏదో విధంగా నన్ను హింసించసాగింది ఆవిడ. కోటి రూపాయల కట్నం తెచ్చి సంబంధాలను కాదని నన్ను చేసుకున్నాడట కొడుకు! అందుక్కారణం, నేను నా వగలతో అతన్ని వలలో వేసుకోవడమేనట!. నా మనసును నొప్పించడం, నన్ను కష్టపెట్టడమే ధ్యేయంగా పెట్టుకుంది. అన్నీ మౌనంగా భరిస్తూ వస్తున్నాను నేను.

ఐతే ఆవిడ చాలా తెలివైంది. రవి నాకోసం తల్లిదండ్రులను వదులుకోవడానిక్కూడా సిద్ధమని ఆవిడ ఎరుగును. ఏకైక సంతానమైన అతన్ని వదులుకోవడానికి వాళ్ళు సిద్ధంగాలేరు. అందుకే రవి ఎదుట నా పట్ల అతిప్రేమ ఒకబోస్తుంది ఆవిడ. అతను లేనప్పుడు మానసికంగా చిత్తఘోసకు గురిచేస్తుంది నన్ను. ఏం జరిగినా రవిలో చెప్పేదాన్ని కాదు. అతని మనశ్శాంతిని కూడా చెదరగొట్టడం నాకిష్టంలేదు. నేను సామరస్యంగా వ్యవహరించేద్దీ ఆవిడ రెచ్చిపోవడంలో, ఏం చేయాలో తోచక కామినీదేవి సలహా కోరడం జరిగింది...

మూడు నెలల తరువాత ఆ సంచికలో కామినీదేవి ఇచ్చిన సలహా ఖంగుతినిపించింది నన్ను - 'అత్తాక్కోడళ్ళ నడుమ స్వర్ణం అనాదిగా వస్తున్నవే. ఇందుకు దేవతలు సైతం మినహాయింపు కాదు. అందుకు తరాల అంతరం ఓ కారణమైతే, వ్యక్తుల అహం మరో కారణం. నువ్వు చదువుకున్నదానివి. ఉద్యోగం చేస్తున్నావు. మీ అత్తగారు చదువుకోలేదు. జీవితకాలమంతా నాలుగు గోడల మధ్యే గడిపిన స్త్రీ. కనుక ఆవిడ పుత్రి చర్యను, మాటను భూతద్దంలో చూడడం మానేసి సర్దుకుపోవలసిన బాధ్యత నీమీదే ఉంది. రెండు చేతులు కలిస్తేనే కదా చప్పెట్లు బైతాయి! ఒకవేళ తప్పు ఆవిడదే ఐనా సర్దుకుపోగల మనస్తత్వం అలవరచుకోవాలి నువ్వు...కుటుంబంలోని కలతలు కార్పిచ్చులాంటివి. అవి ఇంటిల్లపాదినీ చుట్టబెట్టి మనశ్శాంతిని కరవు చేస్తాయి.

ఇంట్లో సుఖశాంతుల్ని నశింపజేస్తాయి...' కామినీదేవి నా సమస్యను సరిగా అర్థంచేసుకోలేదేమో ననిపించింది నాకు. ఒకవేళ లోపం నాలోనే ఉందేమోనని కూడా ఆలోచించాను... 'మా అమ్మ తిడితే పడనా?' అనుకుంటూ, మా అత్తగారు ఏమన్నా జవాబివ్వకుండా మౌనం వహిస్తూంటాను. దాన్ని అలుసుగా తీసుకుని మరింత సాధిస్తూంటుంది ఆవిడ. ఆ వాతావరణం నా మనసు మీద, పని మీద తీవ్రప్రభావాన్ని చూపుతోంది.

కామినీదేవిని నేరుగా కలుసుకుని చర్చిస్తే బావుంటుందనిపించింది..ఆమె ఉండేది వరంగల్ లోనే. హైదరాబాద్ నుండి మూడు గంటల ప్రయాణం.

చిరునామా కనుక్కోవడం పెద్ద కష్టం కాలేదు. గేటు తెరిచిన చప్పుడుకు బైటకు వచ్చిన ఓ నడివయస్కురాలు నా వంక పూర్వార్థకంగా చూసింది. కామినీదేవిని కలవడానికి హైదరాబాద్ నుంచి వచ్చినట్లు చెప్పాను.

"అమ్మగారు ఆసుపత్రిలో ఉన్నారు" అంది ఆమె.

"అయ్యో, ఆరోగ్యం బాగోలేదా?" అనడిగాను.

"రాత్రినిద్రమాత్రము మింగేసి ఆత్మహత్య చేసుకోబోతే ఆసుపత్రిలో చేర్పించారు" చెప్పిందామె.

నిర్వాతపోయాను నేను. "ఇప్పుడెలా ఉన్నారు? క్షేమమే కదా?" ఆత్మత్రగా అడిగాను.

"ప్రమాదం లేదంటు. ఓ రోజు అక్కడే ఉండాలన్నరంట".

'ఆత్మహత్యకు పాల్పడవలసినంత కష్టం...ఆవిడకు ఏం వచ్చిందో, పాపం!' సగం స్వగతంగా అనుకున్న నా పలుకులకు జవాబుగా, ఆ ఇంటి పనిమనిషినంటూ ఆమె చెప్పిన సమాచారం వింటూంటే...శిలాఫ్రతిమే అయ్యాను నేను...

'కామినీదేవికి ముప్పై ఐదేళ్ళుంటాయి. ఓ ప్లెవేట్ కాలేజ్ లో స్టెక్కాలజీ లెక్చరర్ గా పనిచేస్తోంది. మేనత్త కొడుకుతో ఆమె వివాహమైంది. సివిల్ ఇంజనీర్ అతను. వారికి ఓ కొడుకు, కూతురూను. మేనత్త సరస్వతమ్మ చాలా మంచిది. అన్న కూతురన్న అభిమానంతో కట్టుం తీసుకోకుండా మేనకోడల్ని కోడల్ని చేసుకుంది. కాని, కామినీదేవికి మేనత్త అన్న గౌరవం, అభిమానం లేవు. అత్తమామలంటే కిట్టదు. వారు తమ గ్రామంలోనే ఉంటూ వ్యవసాయం చూసుకునేవారు. ఏడాది క్రితం భర్త మరణించడంతో సరస్వతమ్మ కొడుకు పంచకు చేరక తప్పలేదు. అత్తగారు వచ్చాక పనిమనిషిని మానిపించేసింది కామినీదేవి. అరవై ఐదేళ్ళ వయసులో కూడా ఇంటిడు చాకిరీని ఒంటి రెక్కను చేసేది సరస్వతమ్మ. కోడలు ఉద్యోగం చేసి అలసిపోయి వస్తుందని పూచికపుల్ల కూడా ముట్టుకోనిచ్చేది కాదు. ఐనా సూటిపోటి మాటలతో అత్తను మానసికంగా హింసించేది కామినీదేవి. పనిమనిషి కంటే హీనంగా చూసేది. ఆవిడ అదంతా మౌనంగా భరించేదే తప్ప కొడుక్కి తెలియనిచ్చేదికాదు. దురదృష్టవశాత్తూ మూఝెల్లక్రితం ఆవిడకు పక్షవాతం వచ్చింది. ఓ కాలు, ఓ చేయీ పనిచేయడం మానేసాయి. మాట తడబడసాగింది. దాంతో మళ్ళీ పనిమనిషిని పెట్టుకోవలసివచ్చింది కామినీదేవికి

ఆ స్థితిలో అత్తగారి వల్ల తనకు ఉపయోగంలేదనుకున్న ఆమె...ఆమెకు చాకిరీ చేయడం తనవల్లకాదనీ, ఇంటి నుండి పంపేయమనీ భర్తను పోరసాగింది. ఆ దుస్థితిలో తల్లిని వదిలేయడం కొడుక్కి ఇష్టంలేదు. పెళ్ళాం పోరు పడలేక, ఏదైనా ఓలేజ్ హోమ్ లో చేర్పించాలనుకున్నాడు అందుకు కామినీదేవి ఒప్పుకోలేదు. ఆవిడమీద పైసా కూడా ఖర్చు చేయడానికి వీలేద్దంది. పైగా, బంధువులు తమను ఆడిపోసుకుంటారంది. అత్తగారిని కాశీ తీసుకువెళ్ళి అక్కడ వదిలేసి వద్దామంది. బంధువులతో ఆమె అక్కడ మరణించినట్లు చెబుదామంది. దాంతో కృద్ధుడైన భర్త ఆమె చెంప చెళ్ళుమనిపించాడు. ముందురోజు రాత్రిపెద్ద గొడవే జరిగింది. తన పట్టును సాధించుకునే ప్రయత్నంలో కామినీదేవి

నిద్రమాత్రలు మింగేసింది...'

విద్యుద్బాతులలాంటి ఆ స్థితి నుండి తేరుకోవడానికి కొంత సమయం పట్టింది నాకు. నేనెంతగానో అభిమానించే కామినీదేవి 'నిజస్వరూపం అదీ!' అంటే ఓ పట్టాన నమ్మబుద్ధి కాలేదు.

లోపలికి వెళ్ళి మంచాన ఉన్న ముసలమ్మను చూసి వచ్చాను. ఆవిడ కళ్ళలో పుట్టెడు దిగులు... "ఆసుపత్రికి వెళ్ళి అమ్మగారిని చూసాస్తారా అమ్మా?" అనడిగింది ఆమె.

ఆసుపత్రికి వెళ్ళి ఆ 'మేకవన్నె పులి' ని చూడాలనిపించలేదు నాకు. జవాబు చెప్పకుండా వెనుదిరిగాను. నాతో తెచ్చిన స్వీట్ పాకెట్ ని వీధిలో ఆడుకుంటూన్న పిల్లల చేతిలో పెట్టి ఆటో ఎక్కాను.

రైల్వే స్టేషన్ కి వెళ్తుంటే అనిపించింది నాకు - 'ఎవరి సమస్యను వారే పరిష్కరించుకోవాలి. వేరెవరో పరిష్కారం చూపుతారనుకోవడం అవివేకమే ఔతుంది. మా అత్తగారి సమస్యను ఆవిడ కోణం నుంచి అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తాను. ఆవిడ కోపం, బాధ పోగొట్టడానికి నా శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తాను. నేను ఓర్మితో వ్యవహరిస్తే...కాలం ఆవిడలో మార్పు తీకమానదు...'

అంతవరకు నాలో ఉన్న కామినీదేవి మనోచిత్రం క్రమంగా మసకబారిపోసింది.

మొదటిసారి చూసినప్పుడే ఫ్రతిమ తెలివైన పిల్ల అనిపించింది. అప్పుడామెకు పదహారేళ్లు ఉంటాయి. పొట్టిసుబ్బయ్యపాలం బీచ్ మీదుగా నడచుకుంటూ జడిమామిడి తోట కాడికి కల్పనలో కలిసి వెళ్తున్నప్పుడే, లేదంటే ఇద్దరం కలిసి ద్విపాత్రల నాటకాలను రిహార్సల్స్ వేస్తుంటే తను తరచూ కనిపిస్తుంటుంది.

ఓ వైపు జూనియర్ కాలేజీలో జవాలజీ లెక్చరర్గా పనిచేస్తూ, మరోవైపు ఏకపాత్రనాటికలూ, కల్పనలో కలిసి రెండేళ్లు నుంచి ద్విపాత్రల నాటికలూ, నాటకాలూ వేస్తూ వస్తున్నా. ఈ రెండేళ్లలో రెండు నాటకాలు ఢిల్లీలోని సంగీత నాటక అకాడమీలో ప్రధర్శనకు నోచుకోవడం, ఆ విషయం పత్రికల్లో టీవీ చానళ్లలో ప్రముఖంగా రావడంతో మా ప్రాంతంలో అధ్యాపకుడిగానే కాకుండా, రంగస్థల కళాకారుడిగా కూడా నా పరపతిని పెంచింది. కల్పన కూడా మంచి కళాకారిణి అనే పేరొచ్చింది.

నా ఆనందాన్ని ఆవిరి చేస్తూ కల్పన పాత్రాంతక బ్లైస్ కేన్సర్కు గురయ్యింది. కొంత కాలంగా రంగువెలిసిపోయిన బొమ్మలాగా తయారయ్యింది. హైదరాబాద్లో పేరొందిన కేన్సర్ హాస్పిటల్కు తీసుకుపోయాను. ఆమె జబ్బుని నయం చేయడానికి డాక్టర్లు విశ్వ ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు. ఆరోగ్యంగా ఉన్నప్పుడు ఆమె సౌందర్యాన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయినవాళ్ళు ఇప్పుడు సానుభూతి వ్యక్తం చేస్తుంటే తట్టుకోలేకపోతున్నా. ఇప్పుడు కూడా ఆమె చెంపలు

నునుపుగానే ఉన్నా, వాటిలో జీవం కనిపించడం లేదు. ఒకప్పుడు మృదువుగా, పిరుదుల దాకా వేలాడుతూ ఆమె అందానికి తావి అబ్బినట్లుగా ఉండే జుట్టు పెళుసుగా, కురచగా మారింది. ఆ స్థితిలోనూ ఆమె స్వేజిపై నటిస్తోంది. అయితే ఒకప్పటి అల్లరి ఆమెలో లేదు. నన్ను ప్రేమలో పడేసి, మా పెద్దల్ని ఎదిరించి నేను పెళ్లి చేసుకునేదాకా వదిలిపెట్టలేదు తను. అట్లాంటి కల్పన ఇలా అయిపోతున్నందుకు మనసులో ఎంత వేదనా, తుఫానూ చెలరేగుతున్నాయో!

ఓ ఆదివారం మధ్యాహ్నం, సాయంత్రంగా మారబోతున్న వేళ.. సూర్యుడు కిందికి దిగుతున్నాడు. పడమటి ఆకాశం ఎర్రనవుతోంది. ఆ సంద్య వెలుగులో సముద్రానికి అభిముఖంగా నిల్చుని కల్పనకు వీపు చూపిస్తూ రావణునిగా అభినయిస్తున్నా. కల్పనది మండోదరి పాత్ర. ఆ సమయంలో కల్పనకు ఎదురుగా కాస్తంత దూరంలో నిల్చుని, ఇటువైపు చూస్తోంది ఓ అమ్మాయి. డైలాగులు చెబుతూ కల్పన వైపు చూసినప్పుడు, నా కళ్ళల్లో మెరుపులా ఆ అమ్మాయి తళుక్కుమంది. నేను ప్రశ్నార్థకంగా ఆమె వంక చూస్తూ "ఎవరా అమ్మాయి?" అనడిగా కల్పనను.

"ఈ దగ్గర్లోనే ఉంటుంది" అని ఆగి, "నీ పేరు ఫత్రిమ కదూ?" అనడిగింది కల్పన. ఆమె కాస్తంత సిగ్గుపడుతూ తలూపింది. "ఓ.. నువ్వేనా ఫత్రిమ అంటే" అన్నాను, నేను తలాడిస్తూ అదివరకే ఒకట్రైండు సందర్భాల్లో ఆమె ప్రస్తావన తెచ్చింది కల్పన. "రత్నా టీచర్ చెప్పింది. నాకు సాయంగా ఉంటావా?" అడిగింది కల్పన. "ఆ సంగతి చెప్పడానికే వచ్చానండీ. మీ ఇంట్లోపని చేస్తాను" అంది ఫత్రిమ. "మా ఇంట్లో పెద్దగా పనులేమీ ఉండవు. నా పనులు నేను చేసుకుంటా. నువ్వు కల్పనకు సాయంగా ఉంటే చాలు" అని చెప్పాను.

కల్పన పనులు చూసుకోడానికి మా ఇంటికి వచ్చేసింది ఫత్రిమ. ఆమె నేను పనిచేసే కాలేజీలోనే అటెండర్ గా చేసి, రిటైర్మెంట్ వంకటాచార్యుల మనవరాలేనని కల్పన ద్వారా తెలిసింది. ఊళ్లో ఓ చిన్న పెంకుటింటో తాతా మనవరాళ్లు ఉంటున్నారు. ఆమెకు ఐదారేళ్ల వయసున్నప్పుడు ఆమె అమ్మానాన్నలు ఏదో యాత్రకు వెళ్తున్నా బస్సు ప్రమాదంలో చనిపోయారు. ఫత్రిమ చిన్నపాటి గాయాలతో బతికింది. అప్పుడు వాళ్ళ కరవదిలో ఉండేవాళ్ళ ఆ వయసులోనే ఆమెను తన వద్దకు తెచ్చేసుకున్నాడు వంకటాచార్యులు. మూడేళ్లక్రితం ఫత్రిమ వాళ్ళ అమ్మమ్మ కూడా పోయింది.

నేను జీడిమామిడి లోటలోకి పాక్టీస్ కి వెళ్ళినప్పుడల్లా అడవాళ్ళిద్దరూ భోజనం వేళకు క్యారెజ్ పట్టుకుని అక్కడకు వచ్చేవాళ్ళు. నేను పాత్రాభినయం చేస్తుంటే చూస్తూ కూర్చునేవాళ్ళు. ఫత్రిమ ఏదైనా మాట్లాడబోతే "ఓ.. మాట్లాడకు. ఆయనకు డిస్టర్బెన్స్" అనేది కల్పన, నోటిపై వేలుపెట్టి నా పాక్టీస్ అయిపోయాక, సముద్రం ముందు కూర్చుని అలల్ని, దూరంగా కనిపించే పడవల్ని చూస్తూ కబుర్లు చెప్పుకునేవాళ్ళం. ఉవ్వెత్తున ఉరుకుతూ ఒడ్డుని తాకి వెనక్కి మళ్ళీ అలల్ని పట్టుకోడానికి ప్రయత్నించేది ఫత్రిమ. ఒడ్డుని అలలు తాకినప్పుడు వచ్చే సవ్వడి నా చెవులకు సంగీతం. రోజులు గడుస్తున్నాయి. ఫత్రిమ మా ఇంటి సభ్యురాలు అయిపోయింది. మా ఇంట్లో ఆమెకు బాగానే ఉంటున్నట్లు కల్పన అనారోగ్యం ఒక్కటి ఆమెకు విచారం కలిగిస్తున్నట్లు గ్రహించాను. జబ్బుతో బాధపడుతూ కల్పన మంచం మీద

పడుకుని ఉన్నప్పుడు కూడా నేను "ఇంతకు ముందెప్పుడూ ఇంత అందంగా నువ్వు కనిపించలేదురా. నీ బుగ్గలు ఎర్రగా ఎట్లా మెరుస్తున్నాయో. తొందర్లోనే నీకు నయమైపోతుంది" అనేవాణ్ణి. ఆమె బుగ్గలు రంగు మార్చుకుంటున్న సంగతి నిజం. కానీ అది ఆరోగ్యానికి సంకేతం కాదు. ఆమె బుగ్గలు ఎర్రగా కాదు, తెలుపు-పసుపు కలిసిన పచ్చరంగులోకి మారుతున్నాయి. నిన్నటి మెరుపులేగ కళావిహీనమైపోతోంది. కల్పనతో నేననే మాటలకు ప్రతిమ కళ్ళలో కొచ్చన్ కనిపించేది. 'ఆమె జబ్బును నువ్వు సీరియస్ గానే పట్టించుకుంటున్నావా?' అని అవి ప్రశ్నిస్తున్నట్లుండేవి.

తన అనారోగ్యం కారణంగా ద్విపాత్రల నాటకాలను పక్కనపెట్టి, ఏక పాత్రల మీదే దృష్టిపెడుతున్నాను. ఎందుకు తనకు ఆ ఆలోచన వచ్చిందో, "ప్రతిమ కళ్ళ చూశావా. ఆమెలో చక్కని నటి ఉందని నాకనిపిస్తోంది. మాటాడ్లకుండానే ఆ కళ్ళ ఎన్ని భావాలు పలికిస్తాయో. నువ్వు పాక్టీస్ చేస్తున్నప్పుడు ఆ పిల్ల ఆసక్తిగా చూడ్డం గమనించాను. తయారుచేస్తే నీకు స్టేజిపై చక్కని జోడి అవుతుంది" అంది కల్పన.

నేను కలవరపడ్డాను. తను ఆ చివరి మాటని యథాలాపంగా అన్నదా, కావాలని అన్నదా? నా మొహంలో భావాలు ఆమెకు తెలికుండా జాగ్రత్తపడ్డాను.

"నువ్వన్నది నిజమే కానీ, వాళ్ళ తాతయ్య ఏమంటాడో. ఆయనకు చెప్పకుండా చేయడం బాగోదు" అన్నాను.

"ఆ సంగతి నేను చూసుకుంటాలే" అంది కల్పన.

ఆమె రోజురోజుకూ బలహీనమైపోతోంది. నాకు భోజనం తెచ్చే ఓపికకూడా ఉండట్లేదు. మొదట్లో ప్రతిమ ఒక్కతే వస్తుండటం చూసి, ఆమె వెనక కల్పన కోసం వెతికేవాణ్ణి. తను కనిపించకపోతే నిరాశపడేవాణ్ణి. శిశు రుతువు పోయి, వసంత రుతువు తిరిగేసరికి ప్రతిమ ఒంటరి రాకకు అలవాటుపడ్డాను.

నా పాక్టీస్ అయ్యాక కొన్నేసిసార్లు తోటలో నేలమీదకి వాలిన జడిమామిడి కొమ్మల మీద కూర్చుని, ఆకుల చాటు నుంచి వచ్చే నులివెచ్చని సంద్య కిరణాల్లోమా దేహాలు తడుస్తుంటే, మాటాడ్లకుంటూ కూర్చునేవాళ్ళం.

"ప్రతిమా, నీకు తెలుసా? నా ఇన్ స్పిరేషన్ కల్పన. తనకేమైనా అయితే ఇక నటిస్తానని నేననుకోవట్లేదు" అన్నాను.

చప్పున ఆమె ఒళ్ళు వొణకడం తెలిసింది.

"చావు మనందర్ని ఏదో ఓ రోజు పలకరిస్తుంది. దాన్ని మనం ఒప్పుకోక తప్పదు. అసలు చావంటే ఏమిటండీ?
జీవితానికి ఇంకో వైపు కదా" అంది.

నేను ఆశ్చర్యపోతూ.. కాదు.. కాదు.. షాకై ఆమె మొహం వొంక చూశా. పదహారేళ్ళ ఈ టీనేజ్ అమ్మాయికి, ఆమె మాటలకి
ఏమన్నా పొంతన ఉందా? తన మాటల్లో జీవిత సత్యాన్ని ఆవిష్కరించింది. బహుశా చిన్నతనంలోనే తన
అమ్మానాన్నల చావును చూసినందున, ఆమెకు ఈ పరిణతి వచ్చిందా?

ఎదురుగా సాగరుడు.. జీవితానికి ప్రతీకగా.. పడుతూ, లేస్తూ ఒడ్డును ఒరుసుకుని, వెనక్కి మళ్ళుతున్న అలలు జీవిత
నాటకంలోని తెరలు.

రెండేళ్ళ గడిచాయి, నెమ్మదిగా, భారంగా. కల్పన ఇప్పుడు ఎక్కువగా మంచంపైనే ఉంటోంది. కీమోథెరపీ కూడా
అయ్యింది. చివరి ఆశలు మిగిలాయి. ప్రతిమతో పైవేటుగా ఇంటర్మీడియేట్ పాసయ్యింది. ఆమెకు నేను, కల్పన
టీచర్లు. ప్రతిమ వొడ్డుంటున్నా వినిపించుకోకుండా ఆమె పద్మినిదో పుట్టినరోజును సెలబ్రేట్ చేసింది కల్పన. నా చేత కేక్
తప్పించి, ఆమెలో కట్ చేయించింది. ప్రతిమ చాలా సిగ్గుపడింది. "గౌతం, ప్రతిమను చూడు.. ఎంత పెద్దదైపోయిందో.
ఇప్పుడు తను సంపూర్ణ యవ్వనవతి. మేజర్" అంది కల్పన, మురిపెంగా. నేను ప్రతిమ వొంక చూశా. నిజం.
అయస్కాంతలాంటి ఆకర్షణ శక్తితో, పూర్ణాకృతి సంతరించుకున్న అందాలతో వెలిగిపోతోంది ప్రతిమ. నేను నటుణ్ణి నా
ఫీలింగ్స్ ను బయటపెట్టుకుండా చాలా మామూలుగా చూసినట్లు చూసి, పెదాల మీద సన్నటి నవ్వు తెచ్చుకుని, తల
తిప్పేశా. సాధ్యమైనంత ఎక్కువ సమయం కల్పనతో గడుపుతూనే తిన్నేటి సూరి 'చెంఘీజ్ ఖాన్' పుస్తకం ఆధారంగా ఏక
పాత్రనాటకాన్ని రాసుకున్నా. ఆ పుస్తకం చదివినప్పట్నుంచి, ఎలాగైనా దాన్ని ఏకపాత్రనాటకంగా పరిధర్శించాలనే
కోరిక బలపడుతూ వచ్చింది. ప్రతిష్టాత్మకంగా తీసుకుని, పట్టుదలతో తయారుచేశాను. ఇక దాన్ని పార్టీస్ చేసి,
స్టేజిమీదకు వెళ్లడమే తరువాయి.

ఆ రోజు.. నేను 'చెంఘీజ్ ఖాన్'ను ఆవాహన చేసుకొని అభినయిస్తున్నా. నా చేతులు, కాళ్ళ రిథమిక్ గా కదులుతున్నాయి.
తీక్షణమైన ఏకాగ్రతతో కళ్ళతో భావాలు పలికిస్తున్నా. నోటి నుంచి పదునైన బాకుల్లాంటి మాటలు విసురుతున్నా.

ఒక్కసారి కడలి మారుతం చల్లగా వొంటిని తొకింది. కళ్ళమూసుకుని, తలను వెనక్కు వంచా. చప్పున వెచ్చగా నరాల్లో నెత్తురు పరుగులు పెట్టింది. నా వెనుక, నేలమీదికి వాలిన చెట్టుకొమ్మమీద కూర్చుని, కాళ్ళరాయి మీదపెట్టి, నన్నే తదేకంగా చూస్తోంది ప్రితిమ! ఎంత ముచ్చటగా ఉంది! మొదటిసారి ఓ మగాడిలా ఆమెను చూశా. నేను తన వొంక చూస్తున్నా, ఆమె కళ్ళవాలబలేదు, తలతిప్పలేదు. ఎప్పుడూ నా వొంక అలా ఆమె చూడలేదు.

ఒక్క నిమిషం అలాగే చూసి, నవ్వుతూ "ప్రితిమా! ఏదో ఓ రోజు నువ్వు మంచి నటివి అవుతావు. నేను నిన్ను నటిని చేస్తాను" అన్నాను. అప్పటిదాకా ఏదో లోకంలో ఉన్నదానికి మల్లెఉలిక్కిపడింది. కొద్దిక్షణాలు.. కళ్ళకళ్ళ కలుసుకున్నాయి. మొదట సంతోషం, అంతలోనే తెలిసి ఆందోళన ఆమె మొహంలో...

"నేను నమ్మను. మీ మాటల్లో సీరియస్ నెస్ లేదు. ఊరకే అంటున్నారు" అంది.

నేను దొరికిపోయాను. ఇబ్బందిగా అనిపించి, మొహం తిప్పుకున్నా. సిగ్గుపడ్డా. ఆ పూట బలవంతంగా ఆమెను భోజనానికి కూర్చోబెట్టా. ఇంకో రెండు గంటలకల్లా నా ప్యాక్ట్ ముగించేశా. ఇద్దరం కలిసి ఇంటివేపు నడుస్తున్నాం. ఒక్క మాటా లేదు మా మధ్య. ఇద్దరికీ తెలుస్తోంది, మా మనసులు సిగ్గుపడుతున్నాయని.

ఇల్లు దగ్గరపడింది. తెరిచిన కిటికీలోంచి, ఎత్తుదిండుమీద తలపెట్టి పడుకుని మమ్మల్ని అల్లలత దూరం నుంచే కల్పన చూసిందనుకుంటా. ఆమె మొహం నెత్తురులేకపోవడం వల్ల తెల్లగా పాలిపోయి వున్నా, దానిపై చిరునవ్వు, కొంచెం ఎమోషన్ కనిపిస్తున్నాయి. మా ఇద్దరినీ కలిపి చూడడం ఆమెకు ఆనందాన్నిచ్చిందా? అపరాధ భావన వంద రెట్లు పెరిగిపోయింది నాలో.

నేను ఆ గదిలోకి వెళ్ళగానే "గాతం, నీకు లెటర్ వచ్చింది" అని ఇచ్చింది కల్పన. ఉత్తరం తెరిచి చూడగానే ఆనందం, ఆ వెంటనే కాస్తంత దిగులూ కలిగాయి. మిన్నియాపోలిస్ (అమెరికా)లోని ఫ్లేట్స్ సెంటర్ నన్ను మెక్స్ నైట్ థియేటర్ ఆర్కిస్ట్ ఫెలోషిప్ కోసం ఎంపిక చేసింది. అంటే సర్టిఫికేట్ తో పాటు ఏకంగా 25,000 డాలర్లు బహుమతిగా అందజేస్తారు. 15 లక్షల రూపాయలు! నిజంగా ఎంత సంతోషకరమైన వార్త! ఎంత అరుదైన ఘనత!! కానీ...

"అయితే తొందరలోనే యు.ఎస్. వెళ్ళబోతున్నావన్న మాట" అంది కల్పన, సంతోషపడ్డా.

తల అడ్డంగా ఊపాను. "లేదు. దీని గురించి ఆలోచించాలి" అన్నాను.

"నువ్వు వెళ్తున్నావ్. నన్ను చూసుకోడానికి ప్రతిమ ఉంది" అని తేల్చేసింది కల్పన.

క్యాబ్‌లో కూర్చోడానికి వెళ్తున్న ప్రతిమ చేతిపై చేయి ఆంచి, "ప్రతిమా, తనని జాగ్రత్తగా చూసుకో. ఎప్పటికప్పుడు విషయాలు చెప్తుండు" అని చెప్పాను.

ఆమె తలూపింది. ఎయిర్‌పోర్ట్‌కు వెళ్లడానికి క్యాబ్ కదిలింది. కిటికీ వేపు చూశా. నాకు తెలుసు, నన్ను కల్పన తనివితీరా చూసుకుంటూ ఉంటుందని.

నేను మిన్నియాపోలిస్‌లో ఫెలోషిప్ అందుకుని, ముంబైలో అడుగుపెట్టానో, లేదో సంగీత నాటక అకాడమీ నుంచి విషాద వార్త నన్నూ, ఈ లోకాన్ని శాశ్వతంగా వదిలేసి వెళ్లిపోయింది నా కల్పన.

ఫెలోషిప్ తీసుకున్న వెంటనే నేను ఫోన్‌చేసి చెప్పినప్పుడు ఆమె బలహీనంగానైనా ఎంత సంతోషిస్తా నవ్విందో జాప్యకముచ్చి, కళ్ళల్లోంచి నీళ్లు ఉబికుబికి వచ్చాయి.

ఇంటికి ఫోన్ చేశాను. ఏడుస్తూ చెప్పింది ప్రతిమ - "చివరి క్షణం దాకా మిమ్మల్నే తలుచుకుంది."

శ్మశానంలో కల్పన నిర్జీవ దేహాన్ని ఖననం చేస్తుంటే గుండె పగిలిపోయినట్లయింది. ఆమెలో పాటు నాలోని ఓ భాగమేదో వెళ్లిపోయింది. చిత్రమేమంటే కర్మకాండలు జరిగినంతసేపూ నేనేడ్వలేదు. ఇంట్లోనూ ఏడ్వలేదు. కల్పన వాళ్ళమ్మా నాన్నలు వెళ్లిపోయారు. ఇంట్లో ఉన్నంతసేపూ కల్పన ఏ పడగద్ది మంచంపైన చివరి శ్వాస తీసుకుందో, ఆ గది కిటికీ దగ్గర కూర్చోని సముద్రాన్ని అట్లా చూస్తూ కూర్చుంటున్నా. ఇంట్లోంచి బయటికొస్తే గమ్యం తెలికుండా ఊరికే అలా నడచుకుంటూ వెళ్లి ఎప్పుడో తిరిగొచ్చేవాణ్ణి క్లాస్ రూంలో లెసన్స్ ఎలా చెప్తున్నానో నాకే తెలిదు.

దేన్నైనా మరిపించగల శక్తి ఒక్క కాలానికే ఉందనుకుంటా. కల్పన పోయాక కూడా ప్రతిమ రోజూ ఇంటికొస్తోంది. ఇంటి పనులలో పాటు వంటచేసి పెడుతోంది. అయితే ఆమె ఉనికిని గమనించనట్లుగానే ప్రవర్తిస్తున్నా. నాకు ఏ లోటూ

లేకుండా చూడాలనే తపన ఆమెలో కనిపిస్తున్నా, తెలీనట్లే ఉంటున్నా.

వేసవి ప్రతాపం చూపిస్తున్న రోజుల్లో ఓ సాయంకాలం ఉన్నట్లుండి ఈదురు గాలులు మొదలయ్యాయి. నెకన్లలో వాన జడివానగా మారింది. ఎక్కడా ఆగడానికి ఆస్కారం లేదు. తడిసి ముద్దయి, ఇంటికోచ్ఛాను. ధడెలున తలుపు తోసి, విసురుగా లోపలికోచ్ఛాను. బట్టలు నానిపోయి, వొంటికి అతుక్కుపోయాయి. నుదుటిపై పరుచుకున్న జుట్టును వెనక్కి తోసి, చొక్కా విప్పబోతుంటే నా దగ్గరకొచ్చి సాయం చెయ్యడానికి ప్రయత్నించింది ప్రతిమ. నేను ఆమె వొంక చురుగ్గా చూశాను.

"ముద్దగా తడిసిపోయారు. ఒళ్లు ఎట్లా వొణికిపోతోందో చూడండి" అంటూ చొక్కా తీయబోయింది.

ఆమెనే విసురుగా ఆమెను అవతలకు తోసేశా. "నన్నిలా వొదిలేయ్. నా ఒంటి మీద బట్టలు తీసుకోవడం నాకు చేతనవును" అన్నా, అరిచినట్లే. చొక్కా తీసి పక్కనే ఉన్న కుర్చీపై పడేశా. షూన్ విప్పడానికి కిందికి వొంగా. ఒళ్లు వొణికిపోతుండటంతో లేసులు విప్పడానికి వేళ్లు సహకరించలేదు. అట్లాగే కుర్చీలో కూలబడ్డా. వెచ్చదనం కోసం రెండు చేతులూ ముడుచుకున్నా. పళ్లు పటపటమంటున్నాయ్. కళ్లు మూసుకున్నా. ప్రతిమ షూ లేసులు విప్పడం తెలిసి, కళ్లు తెరిచా.

"వేణ్ణిళ్లు పెడతాను, స్నానం చేద్దురు గానీ. ఈలోగా తల తుడుచుకోండి" అని టవల్ అందించబోయింది ప్రతిమ. నాలో ఆవేశం కట్టలు తెంచుకుంది.

"నీ ఉద్దేశమేంటి? కల్పన ప్లేస్ లోకి వద్దామనుకుంటున్నావా? అది నీ తరం కాదు. కల్పనే నా సర్వస్వం. ఆమె ప్లేస్ లోకి ఎప్పటికీ ఎవరూ రాలేరు" అనరిచా.

ప్రతిమ ఏమాత్రం లోణకలేదు, బెణకలేదు. పైగా నా మనసు చదివిన దానికిమల్లే "ఎందుకట్లా గంభీరంగా ఉండేందుకు ప్రయత్నిస్తున్నారు. ఇప్పుడైనా తనివితీరా ఏడ్వండి" అంది.

నా గొంతులో ఏదో అడ్డుపడినట్లయింది.

"ఎంతటి నల్లమబ్బులకైనా తెల్లటి అంచు తప్పకుండా ఉంటుంది. జీవిత లక్ష్యం చైతన్యం" అంది మళ్ళీ తనే. ఈ మాటలు ఫ్రతిమవి కావు, కల్పనవి. ఆమె నోటివెంట ఆ మాటలు ఎన్నిసార్లు విన్నానో..ఓ రకమైన భావోద్వేగంతో ఊగిపోతూ, ఫ్రతిమ నడుము చుట్టూ చేతులేసి, ఆమె గుండెల మధ్య తలదాచుకున్నా.

"ఫ్రతిమా, నన్నేం చెయ్యదలచుకున్నావ్?" అనడంగా, పూడుకుపోయిన గొంతుతో. ఆమె మాట్లాడలేదు. తలను పైకి జరిపి మెడమీద పెదాలలో రుద్దాను. ఆమె దేహాన్ని నా రెండు చేతులూ గట్టిగా పెనవేసుకుపోయాయి. ఆమె నన్ను నెట్టియలేదు. సముదాయిస్తున్నట్లుగా నా భుజం మీద చిన్నగా తడుతూ, "మాస్టర్" అంది.

చప్పున ఎవరో చెళ్ళన చెంపమీద చరిచినట్లనిపించింది. తెలివి తెచ్చుకొని, గభాలన్న ఆమెను వొదిలేసి, దూరంగా జరిగా. "నువ్వేం చేస్తున్నావ్? నన్ను సెక్స్ లో దింపాలని అనుకుంటున్నావా. ఇన్ని రోజుల నుంచి నువ్వు కోరుకుంటోంది ఇదేగా. కల్పన పోకముందు కూడా నీ కళ్ళల్లోనేను చూశాను. అవునా, కాదా?" అని గద్దించా, మండుతున్న కళ్ళతో.

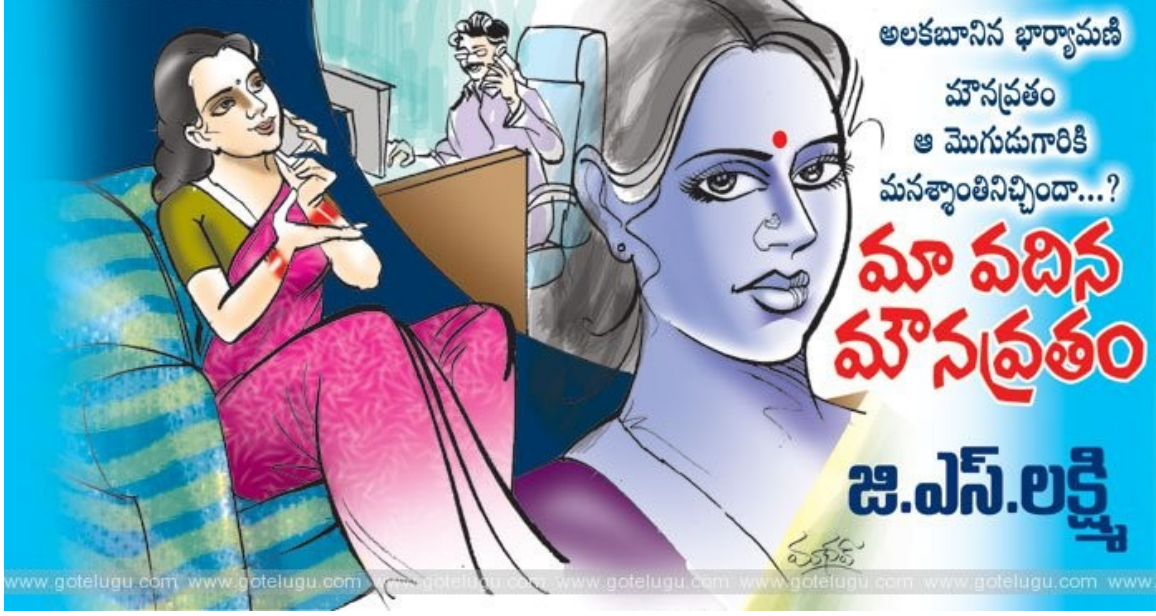
ఫ్రతిమ నా మొహంలోకి ఓసారి చూసింది. సిగ్గుతో, అవమానంతో ఆమె మొహం కందగడ్డలా మారిపోయింది. ఆ వెంటనే ఏడుస్తూ బయటకు పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది.

ఆమెపై నేను చేసిన భయంకర ఆరోపణకు కారణమేంటో ఆమెకు తెలిసే అవకాశం లేదు. నేనంటే ఆమెకు విపరీతమైన ఆరాధన. కల్పన ఎన్నోసార్లు ఆ విషయం చెప్పింది. 'ఆ.. చిన్నపిల్లకదా' అని తేలిగ్గా తీసేస్తూ వచ్చేవాణ్ణి. కల్పన పోయాక నాకు లోడుగా ఉండాలనేది ఆమె ఆరాటం. అది సరైన పని కాదనీ, ఆమెను దూరం పెట్టాలనీ నా పోరాటం.

ఆమె దగ్గరగా ఉంటే నాలోని లైంగిక జ్వాల అదుపు తప్పుతోన్న సంగతి నాకు స్పష్టమవుతోంది. ఆమెను అవమానించడానికి ఇదొక్కటే కారణం కాదు. "నిజమేమిటో నాకు తెలీదు. కానీ మీకూ, ఆ పనిపిల్లకీ మధ్య ఏదో నడుస్తోందని జనం అనుకుంటున్నారనేది నిజం" అని కల్పన వాళ్ళనాన్న అన్న మాటలు నేనెలా మరచిపోగలను?

జనం మాటలు నిజం చెయ్యాలనే కోరిక నాకే మాత్రమూ లేదు. ఫ్రతిమను పెళ్ళిచేసుకుని ఆమెకు గొప్ప జీవితాన్ని ప్రసాదించడానికి నేనేమీ గొప్పవాణ్ణి కాదు. అందుకే ఆమెను అవమానించాను. దాన్ని అర్థం చేసుకోగలిగే వయసు కానీ, పరిణతి కానీ ఫ్రతిమలో ఉన్నాయని నేననుకోను. ఇప్పటికైతే నాకు కల్పన జ్ఞాపకాలు చాలు. ఆ జ్ఞాపకాలతో, ఆమె

ఇచ్చిన స్ఫూర్తితో కళాకారుడిగా నేను ఎక్కాల్సిన మెట్లు ఎక్కగలననేది నా నమ్మకం.

మామూలుగానే ఉదయం పనంతా అయ్యాక ముందు గదిలోకి రాగానే ఫోన్ చేతిలోకి తీసుకున్నాను. పనవగానే ఒక్కసారైనా వదినతో మాట్లాడకపోతే నాకస్సలు లోచదు. ఆ రోజు ఇంట్లో జరిగిన భాగోతమో, భర్త విసుగో, పిల్లల కోరికలో, ధరలమంటో.. యేదో ఒకటి మేవిద్దర్లం మాట్లాడుకోవాల్సిందే. అందుకే అలవాటుగా ఫోన్ వదిన నంబర్ కే వెళ్ళింది. అటు వదిన ఫోన్ యెత్తింది. కానీ, అంతా నిశ్శబ్దం. ఇదేవిటీ.. మాటే వినిపించటం లేదూ.. అనుకుంటూ ఫోన్ సోండ్ తగ్గిందేమోనని హెచ్చించడానికి చూసాను. కానీ అది యెక్కువగానే వుంది. మరి మాట వినపడడంలేదేవటా అనుకుంటూ స్పీకర్ బటన్ నొక్కాను. అవతల్నించి రెండు స్పూన్లు ఒకదానినొకటి కొట్టుకుంటున్నప్పుడు వచ్చే “ట్రింగ్..” మన్న శబ్దం వినిపించింది. “వదినా...” అంటూ పిలిచాను. ఊహ.. మళ్ళీ ఆ “ట్రింగ్..” శబ్దమే. నాకేమీ అర్థంకాలేదు.

“వదినా.. నువ్వేనా.. ఎలా వున్నావ్? వంట్లో బాగుందా.. మాట్లాడవేం..” గబగబా అడిగేసేను. అట్నుంచి మళ్ళీ “ట్రింగ్..”

“ఏమైంది వదినా.. ఒంట్లో బానే వుందా..?” నా గొంతులో ఆత్మత..

అటు ఫోన్ పెట్టేసిన శబ్దం. నాకేమీ అర్థం కాలేదు. యేమీ అఘాయిత్యం జరగలేదు కదా.. మనసు కీడు శంకించింది.

మళ్ళీ డయల్ చేసాను. యెవరూ యెత్తలేదు. నాకు ఖంగారు యెక్కువయింది. వెంటనే ఆఫీసులో బిజీగా వుంటాడని తెలిసి కూడా ఆగలేక అన్నయ్యకి ఫోన్ చేసాను. అన్నయ్య ఫోన్ తీసాడు.

“ఊ.. యేవీటి.. “ అన్నాడు. అసలే అన్నయ్య ముక్తసరిగా మాట్లాడతాడు. అందుకని వెంటనే విషయంలోకి వచ్చేసాను. “ఇంటికి ఫోన్ చేస్తే వదిన యెత్తింది కానీ మాట్లాడలేదేం అన్నయ్యా.. వదినకి ఒంట్లో బానే వుందా..?”

“ఆహా.. నికేఫంలా వుంది..”

“మరి మాట్లాడలేదేం..నామీదేవైనా కోపం వచ్చిందా..?” ఆపుకోలేక అడిగేసాను.

“నీ మొహం..కోపం కాదూ,, యేమీ కాదూ.. మీ వదిన మౌన వ్రతం చేస్తోంది.”

ఆశ్చర్యపోయాను. వదిన అన్నయ్య చేత ఉపవాసాలూ గట్టాచేయిస్తుంది తప్పితే తనేమీ చెయ్యదే.. అందుకనే ఆశ్చర్యంగా అడిగేసాను.. “వదిన మౌన వ్రతమా..? యెందుకూ..”.

“యేమో.. నాకేం తెలుసూ.. మీ వదినే అడుగు..” అన్నయ్య చిరాగ్గా అన్నాడు. అవును మరి.. ఆఫీస్ టైమ్ లో ఫోన్ చేస్తే చిరాకు రాదూ.. అందుకే గబ గబా అడిగేసాను.. “ఎలాగరా అన్నయ్యా. .మౌన వ్రతం కదా యెలా చెపుతుందీ..” అంటూ.

“అయితేనేం.. మెనేజిలు పంపుకుంటారుగా ఇద్దరూనూ.. “ అంటూ ఫోన్ పెట్టేసాడు అన్నయ్య.

అవును కదా.. మెనేజ్ పెట్టొచ్చు కదా అనుకుంటూ మొబైల్ తీసాను. తీరా చూస్తే అప్పటికే అందులో వదిన ఇచ్చిన మెనేజ్ “ఇవాళనే మౌనవ్రతం. మాట్లాడను..” అని వుంది. వెంటనే ”యేవ్రతంకోసం..” అని కొట్టాను.

“పలాయన వ్రతం..” అని జవాబు వచ్చింది. “అదేం వ్ ౩౫౦0 ం? యెప్పుడూ, యెక్కడా వినలేదు.” అంటూ మళ్ళీ

మెసేజ్ కొట్టాను. “నేనే కనిపెట్టాను. మీ అన్నయ్య నుంచి తప్పించుకుందుకు..” అన్న వదిన ఇచ్చిన జవాబు నాకు అర్థం కాలేదు. “యేవిటీ..” అన్నాను మళ్ళీ. దానికి జవాబుగా నాకూ, వదినకీ మధ్య జరిగిన మెసేజులు ఇవిగో.. ఇవీ..

“అంటే అన్నానంటారు కానీ ఈ మొగుళ్ళతో వేగడం మాటలు కాదమ్మావ్.

.” “

“మొగుళ్ళా..”

“అదేలేవోయ్.. ఒక్క మొగుడే.. మొగుడైన మగాడితో అనుకో.. జనరల్ గా అనేసేను. నువ్వలా అక్షరం అక్షరానికి అర్థాలు తియ్యక నేను చెప్పేది విను ముందు.. “

నేను సైలెంటుపోయాను.

“క్రితం నెల మీ అన్నయ్య పుట్టిన రోజుకి కొత్త చొక్కా కొన్నానా..”

“నువ్వెక్కడ కొన్నావూ? గీకింది మా అన్నయ్య క్రెడిట్ కార్డే కదా..”

“అబ్బ.. అయితేనేం.. చాలా ఖరీదుంది, ఇప్పుడెందుకులే అని మీ అన్నయ్యంటున్నా నేనే కదా బలవంత పెట్టి కొనిపించేనూ.. ఇప్పుడదే పెద్ద యిష్యూ అయిపోయింది.”

“ఏవయింది? రంగుపోయిందా..”

“ఊహ.. రంగంటుకుంది..”

“అయ్యో.. ఆ చొక్కా వేసుకుని హోళి అడడానికి యెందుకు పంపించేవు వదినా?”

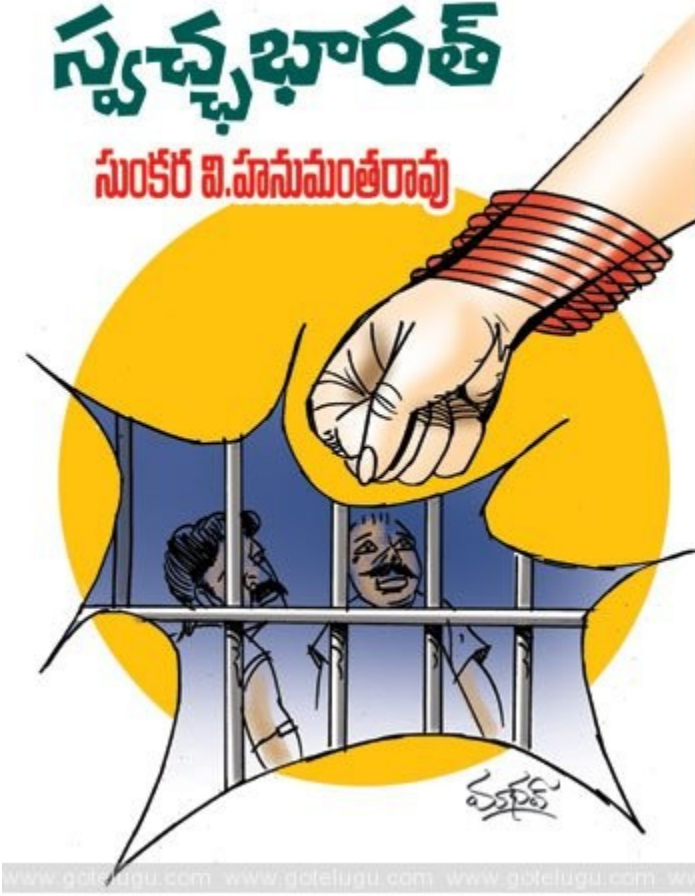
“అబ్బ.. హోళి కాదు. ఇవాళ వాషింగ్ మిషన్ లో బట్టలు వేస్తున్నప్పుడు పొరపాటున నా ఎర్ర చీరతో పాటు ఆ చొక్కా కూడా వేసేను.. అంతే..”

“అంతేనా.. అంతేనంటూ అంత నెమ్మదిగా చెపుతున్నావా.. అంత ఖరీదు పెట్టి కొన్న చొక్కాకి ఎర్ర రంగుంటితే ఎంత బాధగా వుంటుంది..” “నే కాదన్నానా.. యేదో పొరపాటుయిందనుకోవచ్చుగా.. అబ్బే.. పొద్దుట్పించి ఆ చొక్కాని చూసుకుని చూసుకుని, దానినే చెయ్యలేక, ఆ బాధంతా నా మీద కేకలుగా మారిపోవడం మొదలయ్యింది. నేను మీ అన్నయ్యకి జవాబు చెప్పలేక నా.. ఆయన కంటే గట్టిగా అరవగలను. కానీ, వాదనలెందుకులే అని ఊరుకుంటే మరి యెక్కువ చేసేస్తున్నారు. అందుకే నేను కూడా గొడవపెట్టుకుంటే మళ్ళీ మీ అన్నయ్యకి బీపీ వచ్చేస్తుందేమోననిపించింది. అలాగని వాదించకపోతే మీ అన్నయ్య అన్నట్లు చేతకానిదాన్నయి పోతానాయె.. అందుకే మధ్యే మార్గంగా ఈ మౌనవ్రతాన్ని ఆశ్రయించాను.”

“దాని వల్ల యేవీటి లాభం?” “యే వుంది.. అరిచి అరిచి నా వేపు నుంచి సమాధానం రాక, నోరు నొప్పెట్టి మాట్లాడకూరుకుంటారు. అయినా నాకు తెలికడుగుతానూ, యేదో పొరపాటున చొక్కాకి రంగుంటిందే అనుకో.. అది పట్టుకుని ఆర్వాలూ పూర్వాలూ యెత్తాలా.. యెప్పుడో మా పెళ్ళైన కొత్తలో మీ అన్నయ్య బనీనోటి పోగొట్టేనుట.. ఆ మాటెందుకిప్పుడు? “పోనీ వదినా.. యేదో ముచ్చటపడి కొనుక్కున్న చొక్కా పాడయిందని బాధపడుతున్నాడేమో..” “అందుకే ఇవాల్టికి క్షమించి వదిలేశా మీ అన్నయ్యని. అయినా. నాకు తెలికడుగుతానూ.. మనం పాత చీరల మీద కొత్తరంగులు వేయించుకుందుకు బోల్డు డబ్బులు పోస్తా కదా.. అసలు ఖర్చే లేకుండా మీ అన్నయ్య చొక్కాకి యెంచక్క రంగేసి పెడతే సంఘోషించక అంత గింజకోవడవెందుకూ.. మరి బడాయికాపోతేనూ..” అంటూ చివరగా వదిన పెట్టిన మెసేజ్ చదివాక వదిన మౌనవ్రతం పట్టి అన్నయ్యకి యెంత మేలు చేసిందో అనిపించింది.

స్వచ్ఛభారత్

సుంకర్ టి.హనుమంతరావు

అరే జానీబాయ్..గాదిక్కు జాసిసనవా..అమ్మాయిలు మస్సుగున్నారు' జర్నలిస్ట్ నముల్తాకసిగా కామెంట్ చేశాడు ఆటోవెనుకసీట్లోవున్న జాఫర్. జానీ ఆ అమ్మాయిలిద్దరినీ చూస్తూనే ..ఔబయ్ మస్సుద్దినాలాయె ..బకరాల్లక్క వున్నారు పటాయించుడే..ఆటోని అమ్మాయిల ముందు ఆపాడు. ఆటోదిగిన జాఫర్ -ఏడకు బోవాలె.. అడిగాడు.అమ్మాయిలిద్దరూ బెదురుకళ్లతో చూశారు. రానిఎక్కున్ని..జాఫర్ లోందర పెట్టాడు. అమ్మాయిలు మాట్లాడలేదు.

జాఫర్జానీలిద్దరూ క్రిమినల్స్.ఆటోని అడ్డు పెట్టుకుని దోపిడి మానభంగాలు చేయడం వాళ్లవృత్తిప్రవృత్తికూడా. వస్తరా రారా..అసహనంగా అడిగాడు జానీ. మా అన్నస్తనన్నడు.. ఒకమ్మాయి చెప్పింది. జాఫర్ జానీకి కన్ను కొట్టాడు.జానీ ఆటోని కదిలించాడు. బస్టాపులోవున్న మిగతా షర్మణికులందరూ సిటీబస్సుల్లోవెళ్లిపోయారు.అమ్మాయిలిద్దరే మిగిలిపోయారు.అరగంట గడిచిపోయింది. మళ్ళీ ఆటో తెచ్చి అమ్మాయిలముందు ఆపారు.మీ అన్నపతాలేడు.. .? యాడకుబోవాలె?ఓ అన్నలాగ అడిగాడు. మల్కాజిగిరి పోవాలె.ఒకఅమ్మాయి నోరిప్పింది. మాది భీ ఆడనే!నమ్మ బలికాడు జాఫర్. రెండో అమ్మాయి తన చేతిలోవున్న కాగితాన్నిజాఫర్ చేతికి అందించింది. ఓ.. అనుటెక్స్ ..మాది

యిల్లుబి ఆడనే..ఎక్కుని.. హుషారు చేశాడు జాఫర్.. డ్యేవర్ సీట్లోవున్న జానీకి సిగ్నల్ యిస్తూ.. ఎంతయితదన్నా?
మొదటి అమ్మాయి అడిగింది. తీన్సో..జానీ చెప్పాడు. గంతనా ?గుడ్లు తేలేసింది. మాఅన్న ఏక్ సా అయితదని
చెప్పిండు ..మరి గింతనా?చీటీ యిచ్చిన అమ్మాయి ..మావల్లభాదన్న లెవెల్లో బేరం చేసింది. దేడ్ సా ..ఓకెనా ?జాఫర్
బేరానికొచ్చాడు. మాతాన గంతలే..మాఅన్నొస్తడని అ చ్చినం..మాతాన గన్ని పైసల్లే..తన నిస్సహాయతను వ్యక్తం
చేసిందో అమ్మాయి. జానీ ..జాఫర్ని గిలాడు...జాఫర్ ఫేటు మార్పాడు ! మేంసుత ఆడికే బోతున్నం..మల్కాజిగిరి
చేరినంక మల్లి బేరంగిట్ట చేయకుని..మస్తుట్టెం వేస్తయిపాయె..ఎక్కుని..

అమ్మాయిలిద్దరూ ఇక అన్న రాడని కన్నం చేసు కున్నారు. నెమ్మదిగ కదిలి ఆటో ఎక్కారు. జాఫర్ ఒక్కసారిగా ఆటోని
ముందుకు దూకించాడు. అన్నా జర తుకారాం గేట్ రాంగనే చెప్పుని..ఆడ మా అన్నుంటడు..

రిక్వెస్ట్ చేసిందో అమ్మాయి . అయ్యో!మీకెరిక లేదా ? గాదారి బంద్ బెట్టిమస్తుదినాలాయె..రాంకిస్టాపూర్ బిడ్డి మీంచి
బోవాలి..చాలా రెక్లస్ గా చెప్పాడు జానీ.

గట్టెత్తే మల్కాజిగిరిొద్దు తుకారాంగేట్ తాన దించేయుని..ఇద్దరూ ఒక్కసారే గట్టిగా అరిచినంత పనిచేశారు. ఇంకెక్కడ
తుకారాంగేటు ? బిరిడిజి తానకొచ్చినం లొల్లిసేయకుని,,గదమాయంచాడు జాఫర్. మేం మాఅన్నను కలవాలి ..గీడ
ఆపుని ...గుక్క పెట్టేశారు అమ్మాయిలు ..జాఫర్ సైగతో హేండిలాఫర్ యిచ్చి

రన్నింగ్ లోనే వెనుక సీట్లోకి జంప్ చేశాడు జానీ అమ్మాయిలకి అర్థమై పోయింది తాము ట్రాప్ చేయబడ్డామని..గట్టిగా
ఏడుపు మొదలు పెట్టారు. ఖామోష్ ! లొల్లిబెట్టిన్నాముకాన యాసిడ్ పోస్త..జేబులోంచి యాసిడ్బాటిల్ ,చాకు
బయటకు తీశాడు. వాటిని చూస్తూనే పైపాత్రాలు పైనే పోయినట్లు కళ్ళ తీలేశారు.

జాఫర్ ఆటోని బిడ్డి దాటించి లెఫ్ట్ కు కట్టిసి నిర్మానుష్యంగా వున్నతుమ్మపాదలోకి దూసుకుపోయి, ఓ పాడు పడిన
బిల్డింగ్ ముందు ఆపేశాడు. అమ్మాయిలిద్దరూ ఆటో సీట్లకే అతుక్కుపోయారు. జాఫర్ జానీలు జేబుల్లోంచి లిక్కర్
బాటిల్స్ తీసుకొని ..రా..కొట్టిసి బూతుపేలాపనలతో పేట్రేగి పోయారు.

ఆటో దిగి రండే! అరదగంటలో యిడిచేస్తం..నయాంగాని గ్యాంగు లెక్క రేప్ చేసినంక బుస్సినాగిట్ట తీసెట్లోళ్లగాదు
..రహాపుగానిలెక్క సిన్మా తీసినంక పాతబస్టిలో అమ్మెట్లోళ్లగాదు..గిది మాఅడ్డగీడ కాలుబెట్టుడంటే పోలీసులే
పరేషానైతరు .ఇద్దరూ తూలుకుంటూ వచ్చి అమ్మాయిల్ని ఆటోలోంచి బయటకు లాగేయబోతూ ఒక్కసారిగా వెనక్కి

విరుచుకు పడిపోయారు.

స్క్రీన్ బ్లాంక్ పోయింది . లైట్లు ఆనయ్యాయి.

కోటీ విమెన్స్ కాలేజి ఇండోర్ స్టేడియం . డయాస్ మీద ప్రిన్సిపాల్ బ్రాటు

సిటీ పోలీస్ కమిషనర్, సిటీ షీ టీం అధికారి ఆసీనులైవున్నారు. సిటీలోవున్న అన్ని విమెన్స్ కాలేజీల నుండి వచ్చిన స్టూడెంట్ డెలిగేట్స్ తో ఆడిటోరియం క్రిక్కిరిసి పోయింది .అందరి హర్షధ్వనాలమధ్య

షీ టీం అధికారిణి మైకుముందుకొచ్చి అందరినీ విప్ చేసింది.

ఇప్పటి వరకు జరిగిన కథ చూశారు .ఈకథకు నాందీ ప్రస్తావన చెప్పి ముగింపును కూడా చెప్తేతప్ప ప్రయోజనముండదు! పోయినవారం అపాయింట్మెంట్ తీసుకొని ఈ కాలేజీ అమ్మాయిలు యిద్దరు నన్ను

కలిసి షీ టీం గురించి అడిగారు. వివరంగా చెప్పాను .వాళ్లు ఉపయోగించే సి సి కెమెరాలగురించి ఆత్మరక్షణకు వాడే పెప్పర్ స్ప్రే కోర్కోపాం స్ప్రే ల గురించి వివరించాను . అప్పుడు వాళ్లుజి పి యస్ గరించి అడిగారు. ఆశ్చర్య పోయాను . ఇప్పటికీ ఆ సివ్ల గురించి మా డిపార్టుమెంట్ వాళ్లల్లో చాలా మందికి అవగాహనే లేదు .

హౌ డు యు నో అని అడిగాను. నెట్ అన్నారు . దటేజ్ యూత్ అనుకున్నాను .

ఇంత సెక్యూరిటీ డివైజ్ లు వున్నాయి..కదా ..మేడం! మేమూట్లై చేస్తాము అంటూ మరో మాట అన్నారు.. అదేమిటో మీలో ఎవరైనా పూహించగలరా ? నో..ఐ నో..! కొద్ది క్షణాలు మాట్లాడలేకపోయింది.

ఇందు గలడందు లేడను సందేహము వలదు ఎందెందు వెదికి చూసిన అందందే కలడు ..అంటారు కదా మేడం !
అతడెవరో చెప్పగలరా? పుశ్చించారు. తెలిదన్నాను..

చిరునవ్వు నవ్వురు . సూడెంటి.. అన్నారు. షేక్ హ్యండిచ్చాను.

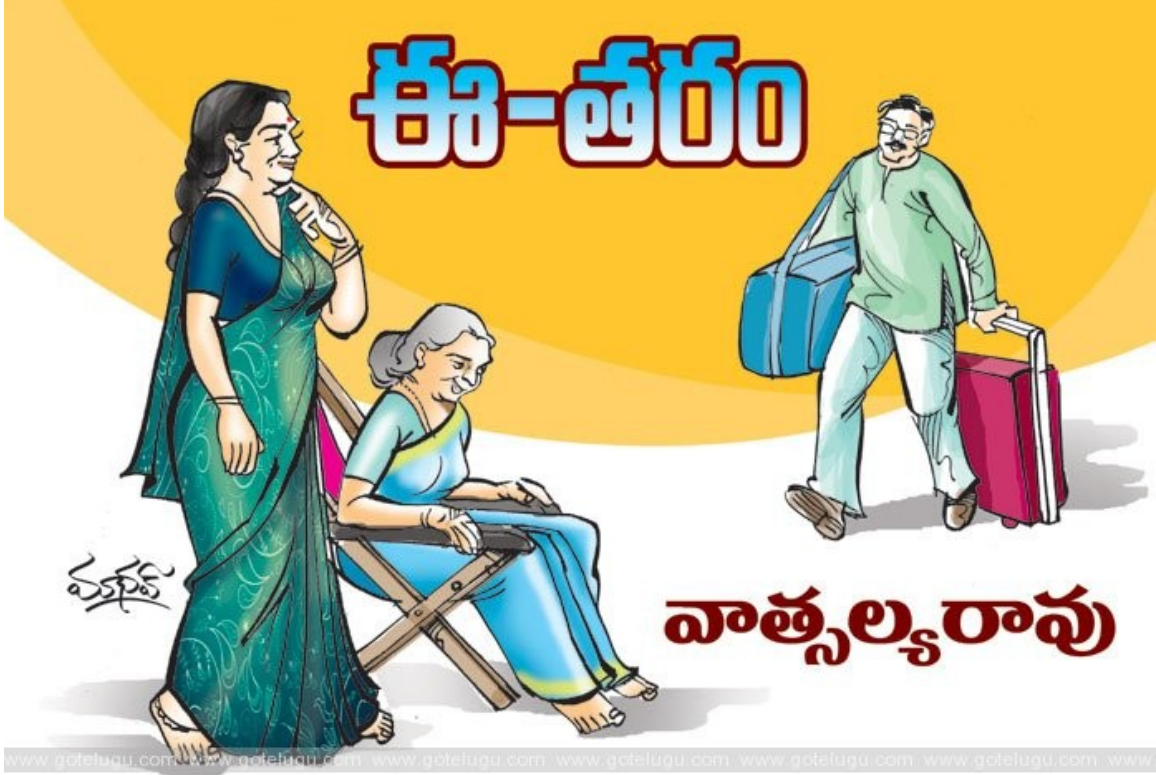
మేడం! మన షీ టీం మెంబర్స్ ఓ వందమంది . వాళ్ళుమాలా ఆడపిల్లలే .మాకూ వాళ్ళకూ తేడా ట్చినింగ్..

మాకూ కొంచెం ట్చినింగిచ్చి సర్వాంతర్యాములమైన మమ్ముల్ని కూడా ఉపయోగించుకుంటే లా అండ ఆర్డర్
కుఉపయోగ పడకపోయినా ర్యాగింగ్ ,విమెన్ ట్రాప్కింగ్ ,ఆటోవాలాలు చేసే అట్రాప్టిస్ వంటి వాటిని అరికట్టడానికిమేం
కూడా మాశక్తిని డొనేట్ చేయడానికి సిద్ధం అన్నారు. అవాక్కయ్యాను.పబ్బుల్లో ఫేస్ బుక్కుల్లో జీవితాలువేష్ర్
చేసుకుంటున్న నేటి యూతే విల్లెంటి నమ్మశక్యం కాలేదు..చూద్దాం అనుకున్నాను.డిపార్టుమెంటుఅనుమతితో ట్చినింగ్
యిప్పించాను. రిజల్టు మీరే చూశారు.జానీ జాఫర్లను మాధైన శైలిలో సత్కరిస్తేదాదాపుపాతికమంది దోస్తుల అడ్డన్ లు
చెప్పాడు. అందరిమీదా ..రొడిషిట్ ఓపెన్ చేశాం ..యిప్పుడందరూచెర్లల్లిజైల్లోఉంచలు లెక్కబెడుతున్నారు. లెటజ్
వెల్కం హీరోయిన్స్ ఆఫ్ ద ఫంక్షన్...

కరతాళధ్వనులమధ్య సత్య..సిరి..డయాన్ మీదకొచ్చి అందరినీ విష్ చేసి మైకు ముందుకొచ్చారు.మా ట్చినింగ్
అయిపోయింది .కొండంత ధైర్యం వచ్చింది .ఈమధ్య యాంటీ సోషల్ ఎలిమెంట్స్ కాలేజీఅమ్మాయిలదగ్గర నెల్
పోన్లతోబాటు సేఫ్టీగ్డ్డున్న వుంటున్నాయని భయపడు తున్నారని న్యూస్ లో చెప్పారు..అందుకే
పల్లెటూరిపిల్లలమయ్యాం. రెండోసారి ఆటో రాగానే మాకు అనుమానం వచ్చింది.బేగ్ లో వున్న సిసి కెమెరాతో బాటు
జీపియస్కనెక్టివీటి ఆన్ చేశాం. ఆన్ చేయగానే మేం టివీస్ సిటీస్లోవున్న అన్ని పోలిస్ స్టేషన్లతోబాటు షీ టీంమెంబర్ల
స్మార్ట్ ఫోనుల్తోనూ కనెక్ట్ అవుతామని షీ టీం మెంబర్స్ మమ్ముల్ని వెపనర్స్ లో షాడోలా ఫాలో అవుతారని మేడం
చేప్పినట్లేజరిగింది.ఆ బద్మాషులు మమ్ముల్ని ఆటో దింపాలని టచ్ చేయబోతుండగానే క్లోరోఫాం స్ప్రే ఆన్ చేశాం.
ఇద్దరూ క్షణాల్లోవిరుచుకు పడిపోయారు,,తిరిగి చూస్తేషీ టీం మెంబర్లుకమ్మేశారు. ఇందులో మా గొప్పదనం ఏమీ
లేదు.ఎవ్విరితింగ్ గోస్ టూ మేడం అండ్ టెక్నాలజీ...జై హంద్...హాలంతా చప్పట్లెత్తడం! కమీషనర్ ఆఫ్ పోలిస్ షేక్
హ్యండిచ్చి డిపార్టుమెంటు తరపున ఫ్రశంసా పత్రాలలోబాటు షీల్డులిచ్చారు.షీ టీం మేడం పొగి పోతూ మైకు
ముందుకొచ్చారు. డియర్ సూడెంటు! ఇదీ కథ. వీరు చూపినధైర్యం..ఒరవడి మా షీ టీం కొక నూతన ఉత్తేజాన్ని
కలిగించాయ్ . .విల్లె సూచనప్రకారం సూడెంటుస్ వింగ్ పార్లమెంటున్నాం..దానికి విల్లెద్దరి పేర్లతో ..సత్యసిరి పోటక్షన్
వింగని ..నామకరణం చేస్తున్నాం. మీలో ధైర్యసాహసాలున్న ప్రతి ఒక్కరినీ సభ్యులుగా ఆహ్వానిస్తున్నాము.
స్వచ్ఛభారత్ అంటే చెత్తలేని దేశం కాదు! జానీజాఫర్లవంటి చెత్తగాళ్ళులేని దేశం అని అర్థం. స్వచ్ఛభారత్ సాధనకు

..ఆర్యు రెడి ?

యస్ మేం!..వియార్ రెడి ..ముక్తకంఠంతో నినదించారు ..విధ్యార్థినులు.

అమ్మాయి ఫోను చేసిందా,,? కూరగాయల సంచి రమ్మ చేతికిస్తూ అడిగాను. ఈ పుత్తన ఏ పదో సారో అడుగుతున్నానని నాకు తెలుసు. రెండు రోజుల నుండి కూతురు ఫోను చెయ్యకపోతే ఆ మాత్రం ఆరాటం సహజమే కదా!

ఆ..చేసింది..దానికి ఉద్యోగం కూడా వచ్చిందిట, ఇక్కడ వదిలేసి వెళ్ళిన ఉద్యోగం కంటే జీతం ఎక్కువట కాస్త కోపం గా చెప్పింది ఇల్లాలు. 'కూతురికి ఉద్యోగం వస్తే ఆ కోపం ఏమిటోయ్'? అన్నాను..దానికి ఉద్యోగం వచ్చిందని కాదు నాకు కోపం, ఆ చంటి దానిని వదిలి అది ఇప్పుడు అలా ఆఫీసుకు వెళ్ళాలా, అంత అవసరం ఏముచ్చిందిట అసలు? చంటిదానిని ఎవరు చూసారు అంటే అల్లుడి ఆఫీసు దగ్గర క్రష్ లో వేస్తానంటుంది.

అంత చిన్న పిల్ల ఇప్పుడూ కన్న తల్లికి దూరం గా ఉండటం అవసరమా రోజంతా? అదే మాటంటే ఈరోజుల్లో ఇవన్నీ

మామూలే అంటుంది. అయినా నువ్వు చెయ్యట్లేదూ ఉద్యోగం నా చిన్నప్పటినుండి అంది" అని తన కోపాన్నంతా వెళ్ళగక్కింది నా అర్థాంగి రమ.వెంటనే తనే మళ్ళీ అందుకుని నాకంటే అత్తయ్యగారు ఉన్నారు చంటి పిల్లని చూసుకోవడానికి ఇంట్లో దానికెవరు ఉన్నారుట ఆ పరాయి దేశం లో అని సణుక్కుంటూ లోపలకి వెళ్ళింది.

అయినా నేను మాట్లాడతానుండు అని నా ఏకైక ముద్దుల కూతురు సరయు కి ఫోను చేసాను. చెప్పలేదు కదూ సరయు మాకు పెళ్ళయిన నాలుగేళ్ళకి పుట్టింది.

అప్పటి ఆర్థిక పరిస్థితులవల్ల ఒక్కళ్ళే చాలనుకుని ముద్దు గా పెంచాము. అలా అని ది ఏనాడూ హద్దులు దాటలేదు. చక్కగా చదువుకుని మంచి ఉద్యోగం తెచ్చుకుంది బెంగుళూరు లో. మాంచి సంబంధం చూసి పెళ్ళిచేసాము.

ఈ మధ్యే కూతురూ అల్లుడూ మనవరాలూ విదేశం వెళ్ళారు. ఫోను తియ్యగానే "డాడీ, నాకు ఉద్యోగం వచ్చింది,కాస్త దూరమే గానీ జీతం బాగుంది, సాన్వి ని క్రష్ లో వేద్దామనుకుంటున్నాము,నేను రెండు వారాల్లో జాయిన్ అవ్వాలి రేపే వెళ్ళి క్రష్ చూసొస్తాను " అని గడగడా చెప్పుకుపోయింది.

"అప్పుడే దానికి అవన్నీ ఎందుకమ్మా,ఎవరూ లేనట్లు నేనో మీ అమ్మో వచ్చి కొన్నాళ్ళుంటాము,అప్పుడు చూడచ్చు క్రష్ సంగతి" అన్నాను. "వావ్,దట్స్ వెరీ గుడ్,డాడీ,ఎవరోసార్తో చెప్పండి,వెంకట్ టీకెట్స్ బుక్ చేస్తాడు,మళ్ళీ మాట్లాడతాను సాన్వి లేచింది" అంటూ ఫోను పెట్టిసింది.పక్కనే నిల్చున్న ఇల్లలి మొహం లో నిరసన నా దృష్టి దాటి పోలేదు. "అదికాదోయ్,పరాయి దేశం లో ఉంది కదా,కాస్త దానికి సాయం గా ఉందాము కొన్ని రోజులు ఎవరో ఒకరము" అని నసిగాను.

చూడండి, అత్తయ్యగారిని వదిలి నేను వెళ్ళలేను,వెళ్ళినా ఆవిడకి అన్నీ వేళకి అమిరాయో లేదో అని టెన్షను, పైగా స్కూల్లోపరీక్షల సీజన్ ఇప్పుడు నాకు కుదరదు, ఇక మీ సంగతి సరే సరి ఇక్కడ గ్లాసు తీసి అక్కడ పెట్టని మీరు మనవరాలిని ఏమి చూసుకుంటారు?ఇవన్నీ ఆలోచించకుండా వారాలిచ్చేసారు కూతురికి" అంది.

తను చెప్పింది నిజమే.కానీ కూతురి మీద ఉన్న ప్రేమ అన్నింటినీ జయించేసింది. "నేను వెళ్తానులేవోయ్, ఓ మూడు నెలలపాటు శలవు పెట్టి" అన్నాను.

సూక్ష్మలోశలవలిచ్చాకా నువ్వు బయలుదేరి వెళ్తువుగాని గాని,నేను కామేశం దగ్గర ఉంటాను ఓ నెలరోజుల పాటు,ఏమీ కాదు.చక్కగా నువ్వు అబ్బాయి మనవరాలితో గడిపి వీలైతే చుట్టుపక్కల ప్రదేశాలు చూసి రండి అంది ఇందాకటినుండి మా వాదన వింటున్న అమ్మ. అమ్మ కూడా కాస్తసర్ది చెప్పేసరికి అయిష్టంగానే ఒప్పుకుంది రమ. టైము కి మందులు అవీ వేసుకుంటానని,ఎట్టిపరిస్థితులలోనూ మర్చిపోనని నేను తనకి చెప్పాకా కాస్తతన మొహంలో ఊరట కనిపించింది.

అమ్మా, తనూ కలిసి నా ప్రయాణానికి కావాల్సిన ఏర్పాట్లుచేసారు. పొద్దున్నే మాగాయ ముక్కలు తరిగి, ఒడియాలకి పిండి అదీ తయారు చేసి తను స్కూలు కి వెళ్తేవాటిని ఎండలో పెట్టడం అమ్మ పని.

పచ్చళ్ళు,అల్లుడికి ఇష్టమని మామిడి కాయ ఒరుగులు,జంతికలు ఇంకాసిని పిండి వంటలు తయారయ్యాయి నా ప్రయాణం దగ్గర పడేసరికి.మధ్య మధ్యలో అమ్మాయి అల్లుడూ ఫోను చేస్తూనే ఉన్నారు.

డాడికి డాక్టర్ వాకింగ్ చెయ్యమన్నారు కదా, ఇక్కడ హాయిగా ఉంటుంది వాటన్నింటికీ అని కూతురు చెప్పేసరికి "హమ్మయ్య, ఇక్కడ చెయ్యని పని అక్కడ చేస్తారు లే" అని రమ ఆనందపడింది.

మొత్తానికి ఆరోజు రానే వచ్చింది. ఎయిర్ పోర్టులో నేను లోపలకి వెళ్ళేటప్పుడు ఆరోగ్యం జాగ్రత్త అని కళ్ళలోసన్నటి కన్నీటి పొరలో రమ చెప్పడం నన్ను కదిలించింది.

ఇంటికి వెళ్ళగానే మనవరాలు కాళ్ళని చుట్టిసింది తాతయ్య అని ముద్దు గా పిలుస్తూ వీళ్ళుండేది ఓ టూ బెడ్రూం అపార్ట్ మెంట్ .ఇంటి నలువైపులా పచ్చటి చెట్లు,పాతానికి హాయిగా అనిపించింది ఆ వాతావరణాన్ని చూడగానే.

టంపరరీ గా ఓ పనమ్మాయిని కుదుర్చింది సరయు. ఆ అమ్మాయి వచ్చి ఇల్లుతా శుభ్రం చేసి రాత్రికి కావాల్సిన కూరలు అవీ తరిగి వెళ్ళింది. కాస్తకొత్తపరిసరాలకి అలవాటు పడటానికి ఓ రెండోజులు పట్టింది. ఇంతలో అమ్మాయి ఆఫీసుకి వెళ్ళేరోజు రానే వచ్చింది.

అమ్మాయి అఫీసుకి వెళ్ళగానే మనవరాలు లేచింది.లేవ గానే అమ్మాయి రాసిచ్చిన టైం టేబుల్ ప్రకారం అన్నీ చేసి ఇద్దరమూ కాసేపు ఆడుకున్నాము. భోజనం పెట్టగానే మనవరాలు పడుకుంది. తీరికగా భోజనానికి కూర్చోగానే రమ ఫోను. అమ్మాయి దగ్గరకి వెళ్ళాకా అసలు నన్ను మర్చిపోయారు అంటూ నిఘాఱాలాడింది.

పాపం తను చెప్పినదీ కరక్టే ఈ వారం లో ఓ రెండు సార్లు ఫోను చేసానేమో అంతే. బిజీ అనే కంటే ఇక్కడ ఫోనులో ఇండియా ఫోను ఎలా చేసుకోవాలో తెలియకపోవడం అసలు కారణం.

ఏమి చేస్తున్నారు అంది. భోజనం చేస్తున్నాను అన్నాను. ఇక్కడ అంతా బాగానే ఉంది నువ్వేమీ కంగారు పడకు అని చెప్పి అమ్మతో మాట్లాడి ఫోను పెట్టిసి భోజనం చేసి కాస్త నడూము వాలుద్దామనుకునే లోపు మనవరాలు లేచింది.

దానికి తినడానికి ఏమైనా ఇచ్చి సాయంత్రమయ్యాకా ఇద్దరమూ కిందకి వెళ్ళాము. కాసేపటికి కూతురూ అల్లుడూ వచ్చారు. డాడీ ఏమీ ఇబ్బంది అవ్వలేదు గా అంది రాగానే సరయు. లేదమ్మా అసలు పనేమి ఉందని, సాన్ని ని చూసుకోవడం తప్ప అన్నాను.ఓ నెల రోజులు దాదాపు ఇలాగే గడచిపోయాయి.

మెల్లిగా సరయు బిజీ అయిపోయింది అఫీసులో. వీకెండ్స్ కూడా వెళ్ళాసోస్తోంది. మెల్లిగా కిచెన్ పని కూడా కొద్ది కొద్దిగా చెయ్యాలిస్తోంది. చంటి దానికి నాకూ భోజనం నేనే తయారు చెయ్యాలి వస్తోంది ఎప్పుడైనా సరయు హడావిడిగా వెళ్ళిపోతే.సాన్ని కూడా నడక అదీ నేర్చుకుని కుదురుగా ఉండటం లేదు. కాస్త ఇబ్బంది అనిపిస్తోంది అలవాటు లేని అవపోసన.

ఒకరోజు సరయు అఫీసు నుండి వచ్చేసరికి నేనూ సాన్ని కింద పార్కు లో ఉన్నాము ఆడుకుంటూ. సరయు విసురుగా వచ్చి "డాదీ ఎనిమిదవుతోంది,ఇంకా ఇక్కడే ఉన్నారేంటి,కాస్త ఇంటికెళ్ళి కుక్కర్ పెట్టచ్చు కదా నేను ఏడింటి కల్లా రాకపోతే అలా పార్కు లో అజిత్ వాళ్ళ తాతగారితో సొల్లుకబుర్లుచెప్పే బదులు" అంది.

ఒక్క సారి ఈ హటాత్ప్రసాదామానికి నివ్వెరపోయాను. అజిత్ వాళ్ళ తాతగారు అజిత్ ని తీసుకుని వెళ్ళిపోవడం ఇంకా బాధనిపించింది. ఆరోజు రాత్రి చిటపటలాడుతూనే ఉంది సరయు. కాం గా భోజనం చేసి పడుకుందామని మంచమెక్కానే కానీ ఇందాకా జరిగినదే కళ్ళముందు కదలాడుతోంది.

రోజూ ఏడింటికల్లానేనూ మనవరాలూ ఇంటికొచ్చేస్తాము. ఈరోజు సాన్వి ఎందుకో పార్కు నుండి ఇంటికి రానంది. సరే ఆడుకుంటోంది కదా అని అక్కడే కూర్చున్నాను ఇంతలో పక్క బాక్సు లో ఉండే ఓ కన్నడ పెద్దాయన వచ్చి పరిచయం చేసుకున్నారు. ఇంతలో సరయు వచ్చి అలా అనేసరికి మనసు బాధనిపించింది. రమ కిపోను చేసి చెప్పామనుకున్నా కానీ బాధపడుతుందని ఊహించుకున్నాను. ఓ ఆదివారం ఇంట్లో రిలాక్స్ అవుతున్న సరయు ని అడిగాను, ఇక్కడకి మలేషియా దగ్గరే అని విన్నాను, ప్యాకేజీ టూరు ఏమైనా ఉంటుందా మీకు వీలయినావీకెండ్ వెళ్ళి వస్తాను అన్నాను.

అల్లుడు ఏదో చెప్పబోయేంతలో చూద్దాము లెండి డాడీ అంది సరయు ముక్తస్థరిగా. ఆరోజు రాత్రి సరయు ఫోన్ లో "మా డాడీ కి అర్జెంటు గా మలేషియా చూసెయ్యాలని బుద్ధి పుట్టింది. ఇండియా నుండి వాచిన వాళ్ళందరికీ ఇదేమి పిచ్చో అర్థం కాదు" అనడం నా చెవిన పడింది. సరేలేమ్మని ఊరుకున్నాను. ఇంతలో పనమ్మాయి ఏదో కారణంతో రావడం మానేసింది. ఇంకో అమ్మాయిని చూడటానికి సరయు కి టైముండట్లేదు. ఫోనీ నాకు పార్కు లో తెలుసున్న వాళ్ళని కనుక్కోమంటావా అంటే "అది అంత ఈజీ కాదు డాడీ, నేనుచూస్తాగా" అంటుంది. నిజం చెప్పొద్దూపని ఎక్కువయిపోతోంది. పొద్దున్నే అమ్మాయి టిఫిన్ చేసి పెట్టి వెళ్ళిపోతోంది తనూ అల్లుడు బయట తినెస్తామంటూ. నాకు మనవరాలికి భోజన బాధ్యత నాదన్నమాట. ఎలాగో చేస్తున్నాను. పాపం అది కూడా బానే అలవాటు పడింది నా వంట కి.

ఒకరోజు రాత్రిరెడి మిక్స్ తో పులిహోర కలపబోతున్న సరయు ని అడిగాను, రెండు రోజుల నుండి అదే కదమ్మా తింటున్నాము, ఏ కొత్తిమీరే పుదీనాయో పచ్చడి చేసుకుంటే అన్నం లోకి సరిపోతుంది కదా అన్నాను. "డాడీ, నేను ఆఫీసులో అలసిపోయి వస్తాను. ఇవన్నీ చెయ్యలేను" అంది వెంటనే అల్లుడొచ్చి "మేము ఇలా ఏదుంటే అది తినెస్తాము మామయ్యా, ఫ్లీజ్ ఏమీ అనుకోకండి అనేసరికి నోరు మెదపలేక ఆకలి లేదని చెప్పి మజ్జిగ తాగి పడుకున్నాను.

మరునాడు ఆఫీసుకి బయలు దేరుతున్న సరయు ని కాస్తా ఇడ్లీ ఫ్లేటు లో పెట్టి వెళ్ళమ్మా పూజ చేసుకోస్తాను అనగానే "మీరు అమ్మ దగ్గర చెలాయించినట్లు అంటే కుదరదు డాడీ, పెట్టుకోండి, ఏమనుకోవద్దు" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయింది. ఏమిటో స్వయం గా కన్న కూతురినే దూరం చేసుకుంటున్నానా అనిపించింది. ఇక ఉండబట్టలేక రమ కి ఫోన్ చేసి నువ్వు బయలుదేరి రాగలవా నాకు బోరుకోడుతోంది అని అడిగాను. మా తమ్ముడు కామేశం తన అత్తగారికి బాలేదని ఊరెళ్ళడం వల్ల తనొచ్చేవరకూ అంటే ఓ వారం వరకూ బయలుదేరలేను అని చెప్పి విషయం అడిగింది.

ఏమీ లేదు ఒక్కడినే కదా ఏమీ తోచట్లేదు అని కాస్తపిచ్చా పాటీ మాట్లాడి ఫోను పెట్టేసాను.ఓ నాలోజుల తరువాత అల్లుడు హడావిడిగా వచ్చాడు. మామయ్యగారూ ఇప్పుడే అత్తయ్య ఫోను చేసారు మీ అమ్మగారికి ఒంట్లో బాగాలేదని.మీకు ఈ రాత్రికి బయలుదేరుతున్నారు అనగానే కాళ్ళూ చేతులూ ఆడలేదు నాకు.

రమ కి ఫోను చేసాను.అత్తయ్య గారికి బాలేదు మీరు వెంటనే బయలుదేరండి అని చెప్పిందంతే.

""డాడీ,ఏమైన అయినా కానీ ఓ పదిహేను రోజులలో అన్ని కార్యక్రమాలు అయిపోతాయి మీరు వచ్చేస్తారు కదా, నేను ఓ మూడు వారాలు ఇంటి నుండి పని చెయ్యడానికి పర్మిషన్ తీసుకున్నాను. ఇంకో వారం చంటి దానిని వెంకట్ చూసుకుంటాడు, వచ్చేటప్పుడు అమ్మ ని తీసుకు రండి అని అంటున్న సరయు కేసి ఆశ్చర్యం గా చూసాను. తనని ఎత్తుకుని పెంచిన తన బామ్మ గురించేనా సరయూ ఇలా మాట్లాడు తోంది అని. ఇండియా లో దిగి అయిర్ ఫోర్స్ బయటకి వచ్చేసరికి తమ్ముడు కామేశం కనిపించాడు. వాడేమీ పెద్దగా మాట్లాడకపోయేసరికి నా కాళ్ళూ చేతులూ ఆడలేదు. ఇంటి ముందు ట్యాక్సీ దిగి చూస్తేనేను ఊహించినట్లు ఏమీ లేకపోవడం తో ఊపిరి పీల్చుకున్నాను.

అమ్మ గదిలోకి పరుగున వెళ్ళాను. అమ్మ తన ఆల్ టైం ఫేవరెట్ రామాయణాన్ని దీక్ష గా చదువుతోంది. నన్ను చూసి ఎలా ఉన్నావు రా,మనవరాలు,మనవడు చంటిది ఎలా ఉన్నారు అంది.

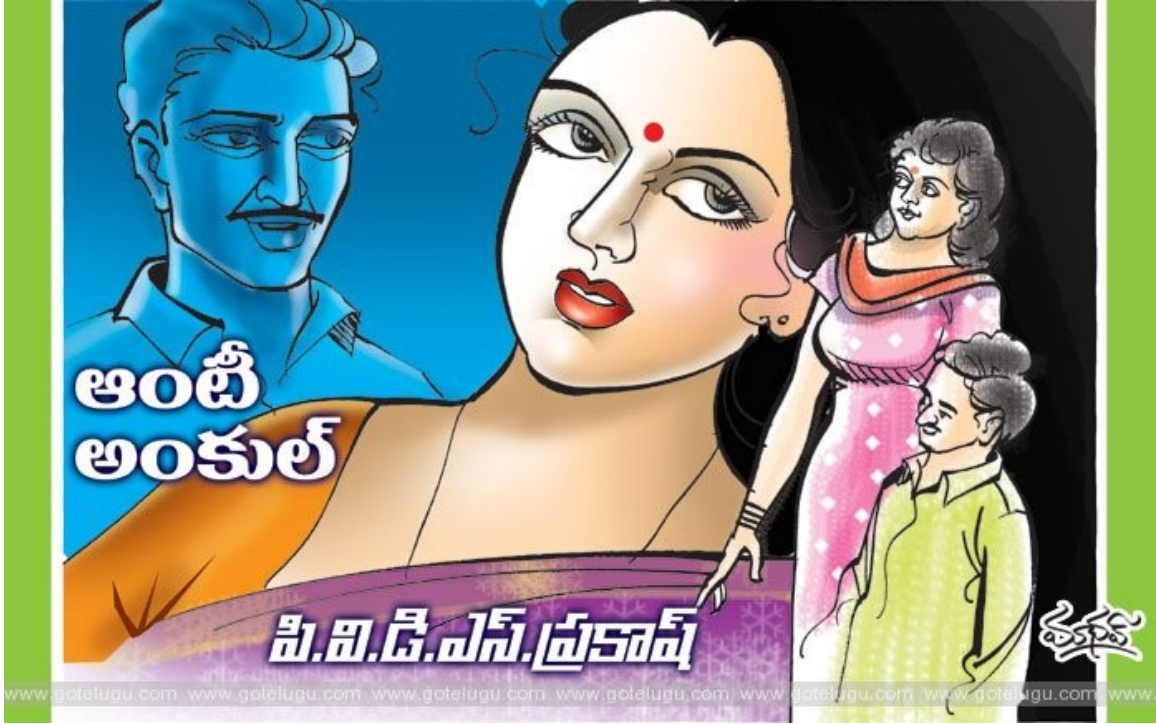
నాకసలు ఏమీ అర్థం కావట్లేదు. స్నానం చేసి కాఫీ తాగుతూ పడక్కుర్చీలో కూర్చోగానే ప్రాణం లేచొచ్చినట్లునిపించింది. ఇంతలో రమ కూడా కాఫీ తెచ్చుకుని కూర్చుంది.

వెయ్యి పళ్ళెాలు ఒకేసారి సంధించినట్లున్న నా చూపులని అర్థం చేసుకుని చిరునవ్వు నవ్వింది. "చూడండి, అత్తయ్యగారు బాగానే ఉన్నారు, అబద్ధం చెప్పి మిమ్మల్ని పిలిపించినందుకు క్షమించండి అని మొదలుపెట్టింది.

ఇలా చెప్పుకుపోసింది. "మీరు అక్కడకి వెళ్ళిన ఓ నెల తరువాత మీ మాటలలో నిరాసక్తత గమనించాను. ఏదో చెప్పాలనుకుని తమాయించుకోవడం లో వచ్చిన మీ తడబాటూ నాకు తెలిసింది. చాలా సార్లుఫోను చేసి ఏమి వండావోయ్ ఈ రోజు అని అడుగుతోంటేనే అర్థమయ్యింది మీకు అక్కడ జరుగుబాటు సరిగ్గా లేదని"

ఆ మధ్య సరయు ఫోను చేసి "అమ్మా,డాడి ని వీ ఆర్ ఎస్ తీసుకోమనమ్మా,నువ్వు ఓ రెణ్ణెల్లు శలవు పెట్టి వచ్చెయ్యి"

అని ఉచిత సలహా కూడా పారేసింది. అవన్నీ చేస్తే వచ్చే పరిణామాలు నాకు తెలుసు. మన పిల్లలని పెంచి పెళ్ళి చెయ్యడం వరకే మన బాధ్యత. వాళ్ళ పిల్లల బాధ్యతలు కూడా నెత్తికెక్కించుకుని పరస్పర గౌరవం, ప్రేమ పోగొట్టుకున్న ఎన్నో జంటలు నాకు తెలుసు. నిజం గా మన సరయు ఉద్యోగం చెయ్యనిదే ఇల్లు గడవని పరిస్థితియితే నేనే ముందు వెళ్ళి ఉండేదానిని దాని దగ్గరకి. కానీ చెయ్యాలి అనుకోవడం తన చాయిన్. పిల్లని ఎక్కడ వదిలి వెళ్తుంది అంత సేపు పిల్ల ఉండగలదా లాంటివి చూసుకోవాల్సినవి వాళ్ళు. మధ్యలో మనము వెళ్తే బాధ పడాల్సింది మనమే. ఇది సినిమా కాదండీ జీవితం. పిల్లలు తమ తప్పులు తెలుసుకుని చివరకి క్షమాపణ చెప్పడం అందరూ కలిసిపోవడం జరగని పని. కొన్నాళ్ళు బాగుంటుందేమో కానీ పరిస్థితి మరలా మొదటికే వస్తుంది రెండు మూడు నెలల తరువాత. మీరు అక్కడ ఇమడలేకపోతున్నారని అర్థమయ్యింది. క్రష్ లో సీటు కోసం ఇంకో నెలయినా ఆగాలి అని అది చెప్పిన తరువాత కూడా నాన్నగారిని పంపించెయ్యమని అని అడగలేను కదా. అత్తయ్యగారితో మాట్లాడే నేను వెంకట్ కి ఫోను చేసాను” అని చెప్పింది. కాస్త కాఫీ ఇవ్వమని అన్న అమ్మ కేక విని లోపలికి వెళ్తున్న రమ నా కళ్ళకి ఓ సైకాలజిస్ట్ లా కనిపించింది

" అంటే " అంటూ లోపలికి వచ్చింది సుజ. పక్కింటి అమ్మాయి. కోరీ విమెన్స్ కాలేజీలో డిగ్రీ సెకండ్ యర్ చదువులోంది.

" ఏంటి వేళ నీ దర్శనం. కొంపదీసి కాలేజీకి బంక్ కొట్టావేంటి ? " అనడిగాను నేను.

" ఔను ఆంటీ....ఎవ్వరి డే వెళ్ళాలంటి బోర్ కొట్టొంది. కాలేజీకి డుమ్మా కొట్టుకుండా వెళ్ళాలింది లెక్కరర్లు మాత్రమే. అలా వెళ్ళినందుకేగా జీతాలు తీసుకుంటున్నారు.! ఆ లెక్కరర్లు కరెక్టుగా వస్తున్నారో, లేదో కనిపెట్టేందుకే అడపాదడపా సూడెంట్స్ కాలేజీకి వెళ్ళి వస్తుండాలి. అదీ నా లాజిక్" చెప్తూ " అందుకే ఇవాళ డుమ్మా కొట్టాను. " అంటూ ముక్తాంపు ఇచ్చింది సుజ. ఆ వెంటనే, " అన్నట్లు అనుకోని అతిథిగా నీ ఫ్లాట్ కొచ్చాను కదా కాఫీతోనో, బోర్న్ విటాలోనో సత్కరించుకో. ప్రశాంతంగా ఉంటుంది." అంటూ ఆర్డర్ పాస్ చేసింది. నిజానికి సుజ వస్తే సందడే సందడి. సాయంత్రాలు, సండే లు ఆ అమ్మాయి చనువుగా మా ఇంట్లో దూరిపోయి బోల్చిన్ని కబుర్లు చెబుతుంది. మా ఆయనకి ట్రాన్స్ ఫర్ కావడంతో ఈ ఊరికి రావడం, రెండు నెలల క్రితం ఈ అపార్ట్ మెంట్ లో ఫ్లాట్ లో అద్దెకు దిగడం అప్పట్నుంచి సుజతో నాకు అనుబంధం పెరగడం నాకూ కాలక్షేపంగానే ఉంది.

కానీ, మాటకి ముందూ, వెనకా " ఆంటీ" అనడమే నాకు నచ్చనిది.

నిజానికి ఆంటీ అన్న పదం తప్పు కాదు కానీ ఆ పిలుపులో మోయలేని వయసేదో మీద పడిపోయినట్లు ఇబ్బంది కరంగా ఉంటుంది నాకు. ఈ ఫ్లాట్ లో దిగిన మొదటి రోజు సాయంత్రమే తుఫానులా లోనికి దూసుకొచ్చేసి, " ఈ ఫ్లాట్ లో కొత్తగా దిగిన ఆంటీ మీరేనా?" అనడిగింది. ఆ అమ్మాయి ఇంచుమించు నా హైటీ ఉంది. నాలాగే సన్నం, చామనచాయ.

వస్తూ వస్తూనే ' ఏమండీ, అనో, బాగున్నారా, " అనో, మొదలెట్టుకుండా, ఏకంగా ' ఆంటీ' అనే వరుస కలిపేసింది. ' ఆంటీ అని ఏ అయిదారేళ్ళ పిల్లలో ముద్దుముద్దుగా పిలిస్తే అదో అందం. నిజానికి ఏడాది క్రితం పెళ్ళయి తాళి మెళ్ళో పడింది కాబట్టి సుజ దృష్టిలో నేను ఆంటీని అయిపోయాను. ఇంకా చదువునే కంటిన్యూ చేస్తే ఇప్పుడు పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేషన్ చేస్తూ సూడెంట్ గానే ఉండేదాని. ఇంకోరకంగా చెప్పాలంటే సుజ కన్నా నేను కేవలం మూడేళ్ళ మాత్రమే పెద్ద. ఆ చిన్నపాటి తీడాకే జనరేషన్ గ్యాప్ తో నేనేదో పెద్దదాన్నయిపోయినట్లు ఫీలయిపోతుంది తను.

అంతేనా!

పంజాబీ డ్రస్ లో వయసు దూర్చేస్తూ చిన్న పిల్లలా పెద్ద ఫోజు కొడుతూ మాటికి మాటికి ఆంటీ అంటూ పిలుస్తోంది. అలా పిలవద్దని ఎన్నో మార్లు చెప్పాలనుకొన్నా పదాలు పెదాలు దాటని మోమాటం తెగ తినేస్తోంది. ఇంచుమించు నా అంత ఎత్తు ఎదిగి కూడా ' నీ నెక్స్ట్ జెనరేషన్ దాన్ని సుమా ' ! అన్నట్లు ప్రవర్తించడమే నాకు చికాకు తప్పిస్తోంది.

'ఆంటీ' అని ఆమె పిలిచిన మొదటి సారే నా మనసు చివుక్కుమంది.

"మార్నింగ్ నే కాలేజీకి వెళ్ళిన తర్వాత మీరీ ఫ్లాట్ లోకి వచ్చారని మమ్మీ చెప్పింది. ఇంకా అలా చూస్తున్నాడే నిల్చున్నావే...కొత్త ఆంటీని పలకరించి, పరిచయం అంటూ పరిగెత్తింది..." గలగలా నవ్వుతూ మాట్లాడేస్తోంది ఆమె.

"నీ వయసెంత..ఏం చదువుతున్నావ్...ఏ కాలేజ్ ఆంటీ అని ఎవర్ననాలో, ఎవర్ని అనోద్దో ఇంత వయసొచ్చి నీకు తెలిదా? అరే, నువ్వు-నేనూ పక్కపక్కన నిల్చుంటే అక్కా-చెల్లెళ్ళలా వుంటామే. అప్పుడే నాలో నీకు ఆంటీ లుక్ కనిపించిందా? మెళ్ళో తాళి అంటే పడింది కానీ..ఇంకా నేను యూతే. జస్ట్ ట్వంటీత్రీ. మరి నీకో...ట్వంటీ ఉండవూ?" అని చెడా మడా అడిగేయాలనిపించింది.

ఆహ్వానించకుండానే గడప తొక్కిన తొలి అతిథి.

అవమానపరిస్తే ఆమె బాధ పడడమేకాదు, ఈ కొత్తపరిసరాల్లో అందరి ముందూ తనో విలన్ గా మారడం ఖాయం. అలా జరగడం ఇష్టం లేకే అప్పటికే ఊరుకున్నాను. ఆ ఊరుకోవడమే అలుస్తోంది కాబోలు...సుజీ పిలిచిన 'ఆంటీ' అన్న పిలుపునే కాలనీ అంతా ఖరారు చేసేసింది.' ఆంటీ అన్న పిలుపుతోనే తెల్లార్లుతోంది....సూర్యుడికంటే ముందుగా ఉదయాన్నే తలుపు తట్టిపాల ప్యాకెట్లు అందించే కుర్రాడు మొదలుకుని.. ఇంటిముందుకొచ్చి కూరలు అమ్మే అప్పలమ్మ దాకా అంతమంది ఆంటీ అనే పిలుస్తున్నారు. ఏడాది కిందట పెళ్ళయి అత్తారంటికి వెళ్ళి ఈమధ్యే పురిటికి పుట్టింటికొచ్చిన పద్మజ కూడా తొలి పరిచయంలోనే 'ఆంటీ' అని పిలిచేసింది. చురుక్కుమనేలా చూసినా ఆమె పెద్దగా పట్టించుకోలేదు సరికదా..ఆ మధ్య మా ఇంటి గడప తొక్కిన ఆవిడ మొగుడు కూడా అదే పిలుపుని కంటిన్యూ చేశాడు. అలా, చిన్న పెద్దాతేడా చూడకుండా ఎదురైన ప్రతి ఒక్కరూ 'ఆంటీ' అనే పిలుస్తుంటే ఒళ్ళంతా కారం పూసుకున్నట్లు ఒకటే కంపరం. దాంతో, అంతమందినీ ఒకే దగ్గరకు పిలిచి..మనసులో వేదనంతా వెళ్ళగక్కాలనుండేది.

'ఆమె సుజాత...ఈమె పద్మజ..ఆవిడ సుబ్బలక్ష్మి.....ఈవిడ సుకుమారి..మా పక్కంటావిడ పేరు నాగమణి..ఎదురింటావిడ పేరు లక్ష్మీకళ.మనచుట్టూ చాలామంది ఉన్నారు. అనసూయ, అరుంధతి బలసుందరి....ఇలా ఎంతోమంది ఉన్నారు. అలాగే ఆంటీ అని మీరెంతా పిలిచే నాకూ ఓ పేరుంది. అది భారసాల చేసి మరి అమ్మానాన్నలెంతో ఇష్టంతో పెట్టిన పేరు. ఆ పేరేంటో తెలుసా? సుమ.ఔను...నేనెంతో అభిమానించే నాపేరు సుమ. నన్నప్పుడే ఆంటీని చేయకండి. సుమ..అని నాపేరుతోనే పిలవండి...

అంటే..అంటే అంటూ మీరు పిలుస్తున్న కొద్దీ నేను మీలో కలవలేకపోతున్నాను. మనస్ఫూర్తిగా మాట్లాడలేకపోతున్నాను. స్నేహం చేయలేకపోతున్నాను. రానానూ నా ఇంటి గడప దాటి బయటికి రాలేకపోతున్నాను. అంటే అని పిలుస్తూ మీరు చేస్తున్న ఉపకారం ఇది. నన్ను నా ఇంట్లోనే బంధించి చేస్తున్నారు. కిటికీలోంచి తొంగిచూసినా, వీధిలోకొచ్చినా మీలో ఎవరైనా ఎదురుపడి 'అంటే' అని ఎక్కడ పిలుస్తారోనని బెంగపడిపోతున్నాను. ఎవరెవరినీ అలా పిలిచినా నన్నే అనుకుని ఉలిక్కిపడుతున్నాను. ఫ్లెజ్ కాల్ మీ సుమ! దయచేసి నన్ను నన్నుగా చూడండి. నా పేరుతోనే నన్ను పిలవండి. నేనెంతో ఇష్టపడే రెండక్షరాలు సుమ. ఇష్టపడని రెండక్షరాలు అంటే..." అని ప్రపంచానికి తెలిసేలా ఎలుగెత్తి చాటాలనిపించేది. 'అంటే' అనే రెండక్షరాలు కోరలు సాచి నాపై విషం చిమ్ముతున్నట్టనిపిస్తోంది. ఈ నరకం ఇక భరించలేననిపించిన తర్వాత...ఓరోజు రాత్రి

" ఏమండి...." గారంగా పిలిచాను మావారిని...

" ఊ..." అన్నారాయన ఆ పిలుపులోని ఆత్మీయతకు తనకే తెలిసిన అంతరార్థాన్ని వెతుక్కుంటూ, రాత్రిఫ్రేళ్ల ఏకశయ్యమీద భార్య భార్య ముద్దులొలికితే ఏ 'శృంగార నైషధమో' ఆవిష్కృతమవుతోందనుకోవడం ఆయన తప్పు కానేకాదు. ఎందుకంటే గతానుభవాలు అవేమరి. అయితే, ఈసారి మాత్రం అందుకు విరుద్ధంగా 'నేనో విషయం చెప్పాలి' అన్నాను.

" చెప్పు " అన్నారాయన కాస్త పరధ్యాన్నంగా.

" మీరు కాదనకూడదు" ముందరి కాళ్ళకు బంధం వేస్తున్నట్లన్నాను.

" మీకంటేకి నేనెలా కనిపిస్తున్నాను" అడిగాను.

" ఎలా అంటే?" అర్థం కానట్టు నావైపు చూసారాయన.

" అందంగా లేనా.....అసలేం బాలేనా?" ఆసమయంలో సింగర్ సునీత నన్నా వహించింది. చిన్నగా హం చేస్తూ అడిగాను.

నామనసులోని పుశ్పని.

దానికి ప్రతిగా ఆయన నవ్వుతూ " అందమా...అందుమా!అందనన్నె న్యాయమా....." అంటూ కొంటగా చూసారు.

" అంటే నే అందగత్తెనే కదా.....!"

" అందగత్తెవే కాదు, మంత్రిగత్తెవి కూడా....వెళ్ళిచూపుల్లోనే మహామాయ చేసి నీ కొంగున నన్ను కట్టిపడేశావు." అన్నారాయన." అందగత్తెనని మీరొప్పుకుంటున్నట్టేకదా!"

వేటూరి పాట మీదొట్టు. అయినా ఆ డౌట్ నీకెందుకొచ్చింది?"

" మిమ్మల్ని కట్టుకున్నాకే ఆంటీనైపోయానని కుళ్ళుకుంటున్నాను."

" ఆంటీయా...ఆ మాటే నీకు యాంటీ?"

" మరేంటీ..కాలనీ వాళ్ళంతా నన్ను ఆంటీ అంటున్నారు?" అంటూ కాలనీలో ఎదురైన ప్రతి చిన్న ఇన్సిడెంట్ నీ వదిలి పెట్టుకుండా పూస గుచ్చినట్లు చెప్పాను. ఆ విషయాలన్నీ ఆయనకు చెప్పే సరికి నా మనసు తేలికైంది. అయితే, ఓపిగ్గా విన్న ఆయన మాత్రం అదే పనిగా నవ్వుడం మొదలు పెట్టారు.

" ఎందుకలా నవ్వుతారు? మీ దృష్టిలో కూడా నేను ఆంటీగా మారిపోయానా?" ఉడుకుమోత్తనం పుధరించాను. అయినా.....ఆపుకోకుండా పడిపడి నవ్వుతున్నారాయన. నవ్వి నవ్వి కళ్ళలోనీళ్ళు తిరిగి నవ్వుడం ఆపేసారు

." ఇంతకీ ఆ నవ్వుకి అర్థం ఏంటి?" ఒళ్ళుమండి అడిగాను.

" చెప్పనా?"

' చెప్పమనే కదా అడుగుతోంది?"

" నువ్వలా చెప్తుంటేరోలోచ్చి మద్దెలలో మొర పెట్టుకున్నట్టనిపించి నవ్వాగలేదు" అన్నారాయన.

" ఏంటో....మీ మాటలు అర్థం కావడం లేదు."

" అయితే నీకో ప్రశ్న....నేను అంకుల్లా ఉన్నానా చెప్పు....." అనడిగారు. అలా అడుగుతున్నప్పుడు ఆయన గొంతులో జీర బాధలా ధ్వనించింది.

" అంటే....మిమ్మల్ని... " సందేహంగా చూసాను...

" ఔను...నిన్నే కొత్తగా ఆఫీసులో సుధీర్ అనే ఓ యువకుడు చేరాడు. అలా కాలేజీ నుంచి డిగ్రీ పుచ్చుకుని బయటకొచ్చి..ఇలా ఆఫీస్ లెటరందుకుని ఆఫీసులో చేరిపోయాడు."

" అయితే?"

" ఏదో పనుండి నా టేబుల్ దగ్గరకొచ్చాడు..."

" ఆ తర్వాత?"

" అంకుల్...ఫలానా ఫైలెక్కడుంది?" అనడిగాడు. అంకుల్ అన్న పిలుపు నన్ను కాదేమో అనుకుని అటూ-ఇటూ చూస్తే..నవ్వుతూ, ' మిమ్మల్నే అంకుల్ ' అని మరీ నిర్ధారణ చేసాడు." నిట్టూర్పారు మావారు.

" ఆఫీసులో అకులేంటీ అసహ్యంగా.....ఎంచక్కా సార్ అని పిలవమనలేకపోయారా?" అడిగాను నేను.

" అలా చెప్పామనుకుంటుండగానే...ఎకౌంటెంట్ పరమేశ్వరరావు అక్కడికొచ్చాడు."

" ఆయన రాకతో డిస్కంబయ్యారా?"

" అతణ్ణి చూసి పలకరింపుగా నవ్వుతూ ...ఈ అంకుల్ దగ్గరే ఆ ఫైలుందని మేనేజరంకుల్ చెప్పారంకుల్.." అన్నాడు. దానికి పరమేశ్వరరావు నవ్వుతూ వీణ్ణి చూస్తే ముచ్చటేస్తుంది. ఎంచక్కా అంకుల్ అని వరుస కలిపి మరి కలిసిపోతాడంటూ తగ మెచ్చుకున్నాడు." ఏడ్వలేక నవ్వుతూ చెప్పారాయన.

" నేను ఆంటీనైతే మీరు అంకులే మరి" అంతకన్నా సమాధానం ఏం చెప్పాలో తెలిలేదు నాకు.

కొన్నాళ్ళ తర్వాత-

మా ఆయన ఆఫీసులో పని చేస్తున్న సుధీర్ అపార్ట్ మెంట్ లో ఖాళీ అయిన ఓ సింగిల్ బెడ్ ఫ్లాట్ లో అద్దెకి దిగాడు. తరచూ మా ఇంటికొచ్చి వెళ్తుండేవాడు. ఆఫీసు అలవాటు వదలకుండా మా ఆయన్ని అంకుల్ అనీ...అదే ఆనవాయితీ ప్రకారం నన్ను ఆంటీ అని వచ్చిన మొదటి రోజు నుంచే వరుస కలిపేసి పిలిచేవాడు. సుధీర్ ' ఆంటీ ...' అని నన్ను పిలుస్తుంటే నా ఒళ్ళంతా తేళ్ళూ-భేర్లు పాకేవి. వీలైనప్పుడల్లా అతణ్ణి తప్పించుకునే ప్రయత్నమే చేసేదాన్ని. అది కుదరనప్పుడు ' ఆంటీ ' అనే అతడి పిలుపు విన్నా విననట్టేనటించేదాన్ని. అంతే కాదు. " ఉన్న చికాకు చాలదనా ...సుధీర్ కూడా ఇదే అపార్ట్ మెంట్ లో చేరాడు..." అంటూ చీటికి మాటికి మా ఆయన మీద విరుచుకుపడేదాన్ని. నిజానికి, సుధీర్ ఆ ఫ్లాట్ లో దిగడానికి, మా ఆయనకూ ఏ మాత్రం సంబంధం లేదని తెలిసి కూడా నా కోపాన్నంతా వెళ్ళగక్కడానికి ఆ విధంగా చేసేదాన్ని.

ఇప్పుడు సుజికి కొత్తగా సుధీర్ జత కలిసాడు. ఇద్దరూ చెరోవైపు చేరి రెండు చెవుల్లోనూ ఇంత సీసం పోస్తున్నట్లు ' ఆంటీ...." అంటూ పిలిచేవాళ్ళు.

" ఇక ఈ ఫ్లాట్ లో ఒక్క క్షణం ఉండలేం...మారిపోదాం..." అంటూ మావారి చెవిలో ఇల్లు కట్టుకుని మరీ చెప్పేదాన్ని.

"అలాగే...." అంటూనే, ' కొత్తగా మారే ఫ్లాట్ లోనూ సుధీర్, సుజి లాంటి వాళ్ళే మరో పేర్లతో ఉంటారు. ' ఆంటీ, అంకుల్ ' అనే పదాలకు నిషేధం లేదు కదా! అక్కడి వాళ్ళూ మనకదే హోదా ఇస్తారు." అన్నారు.

" మరి, మన బాధకు పరిష్కారం లేదా?"

" పరిష్కారం దొరకాలనే కోరుకుంటున్నాను. నాకు మాత్రం ' అంకుల్ ' అని పిలిపించుకోవడం ఇష్టమా?"

ఇలా మా ఇద్దరి మధ్య గరంగరంగా వాదప్రతివాదాలు తరచూ జరుగుతుంటే...ఆ విషయాలేవీ తెలిసి సుజి, సుధీర్ తమ పంధాలో తాము వెళ్తున్నారు.

ఓ రోజు సుధీర్ మా ఫ్లాట్ కిచ్చి " ఆంటీ-అంకుల్, మీరిద్దరూ నాకో సాయం చేయాలి. " అడిగాడు.

" ఏ సాయం?" అడిగారు మావారు.

" పెళ్ళిమాటలాడేందుకు నాతరపున మీరిద్దరూ నిల్పేవాలి." చెప్తూనే సిగ్గు పడిపోతున్నాడు.

" మీవాళ్ళో?" అప్పటివరకూ సుధీర్ వ్యక్తిగత విషయాలు తెలుసుకోవాలనే ఆసక్తిమాలో కలగలేదు. కారణం....ఎంతసేపూ అతడి పిలుపులపైనే దృష్టితప్ప మరో ఆలోచన లేదు.

" నాకెవరూ లేరు..అనాధని.." అన్నాడతను.

" అందుకే చిన్నప్పట్నుంచీ నా చుట్టూ ఉన్న వ్యక్తులే నా బంధువులు. వాళ్ళే నా అన్నలు, తమ్ముళ్ళు, అక్కలు, చెల్లెళ్ళు. ఆంటీ, అంకుల్స్, కూడా.. ఇంఫర్మేషన్ రివల్యూషన్ తో ఫ్రంచైమ్ కుగ్రామంగా మారిపోతున్న ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో మనమంతా ఒక కుటుంబంలోని వాళ్ళమే. అదే వసుధైక కుటుంబం. మీరడిగిన ఫ్రశ్నలకు నా ఫిలాసఫీ అంతా చెప్పి బోర్ కొట్టిస్తున్నానేమో? నిజానికి మీకన్నా నాకు ఆత్మీయులెవరూ లేరు. అందుకే చనువుకొద్దీ అడిగాను. నా తరపున పెళ్ళిపెద్దలుగా మీరుంటారు కదూ" అడిగాడు.

అతడి అభ్యర్థనని కాదనలేకపోయాం.

" తప్పకుండా...ఇంతకీ అమ్మాయెవరు?" ఈ ఫ్రశ్నకి అతడిచ్చిన సమాధానం విని పీకల్లోతు ఆశ్చర్యంలో మునిగిపోవాల్సివచ్చింది.

" సుజ "" సుజ యా...?" నోరెళ్ళబెట్టాం.

" అపార్ట్ మెంట్లోకిచ్చి ఆరునెలలు కాలేదు. అప్పుడే ఇంత లవ్ స్టోరీ నడిపించేశావా?"

"ఒకర్నొకరు ఇష్టపడటానికి ఆరునెలలెందుకు? అరక్షణం చాలు...." అన్నాడు సుధీర్.

" ఈ విషయం సుజ పేరెంట్స్ కి తెలుసా..?"

" చూచాయగా తెలుసు...అయినా సంప్రదాయం ప్రకారం పెళ్ళిచూపులు, ఆ పై పెళ్ళివేడుక జరగాలి కదా!" అన్నాడు.

" ఔనోను...ఆనవాయితీగా అన్నీ జరగాల్సిందే...." అన్నాన్నేను. నా మాటకి మావారు వంత పలికారు.

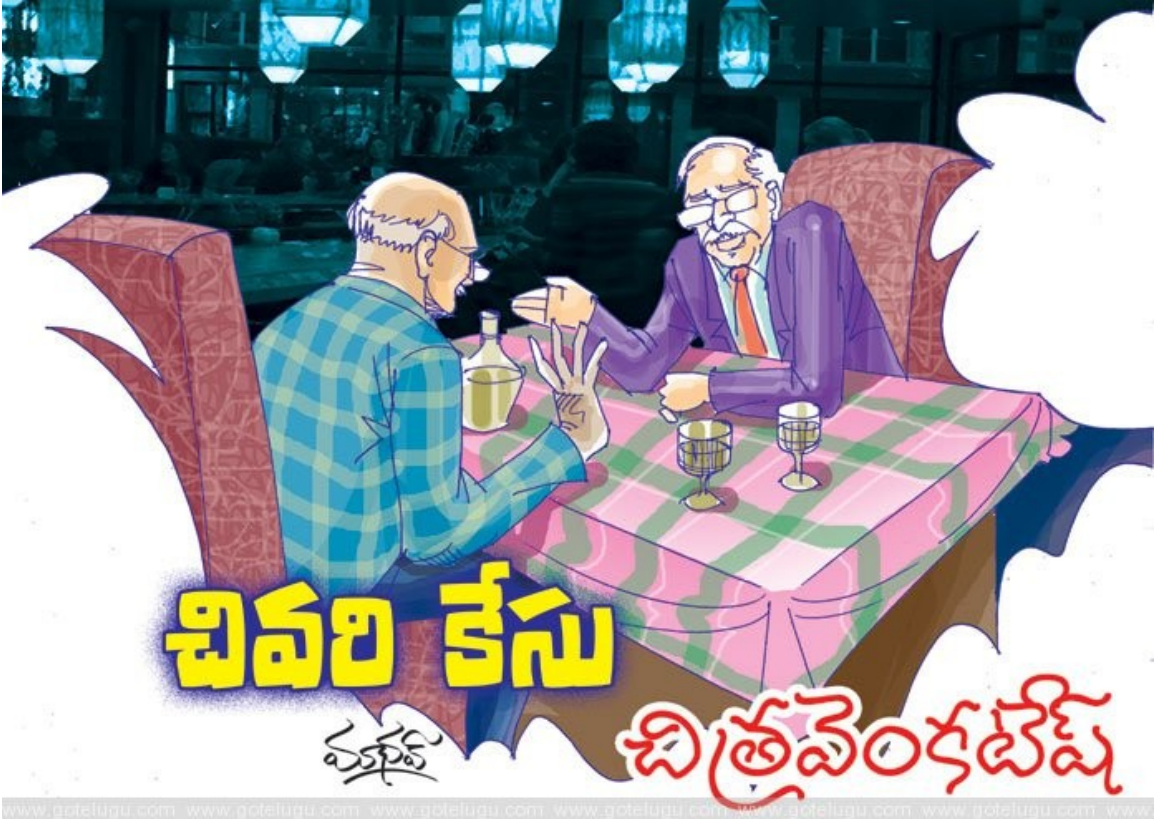
అతడు వెళ్ళిపోయిన తర్వాత నన్నేడిపిస్తూ మావారన్నారు." నిజంగా నువ్వు సుజకి ఆంటీవైపోయావు."

" మీరూ అంకుల్లెపోయారు..." అంటూ కొంటరిచ్చాను నేను. ఒకే లోకంలో ఒకే గడ్డపై ఒకే గాలి పీలుస్తూ బతుకుతున్న మనుషుల మధ్య అపురూపమైన బంధాల్ని ఏర్పరచేవి ఆత్మీయమైన పిలుపులే. ఆ పలక్రింజోని అనురాగం, ఆప్యాయతల్ని అర్థం చేసుకోవాలే తప్ప అపార్థం చేసుకోవడం సబబు కాదు. ఈ విషయాన్ని అనాథ అయిన సుధీర్ ఎంతో బాగా చెప్పాడు. ఆ భావన రాగానే మనసు తేలికైంది. ఎప్పుడెప్పుడు సుజి ఎదురుపడుతుందా? అంటే అని పిలుస్తుందా? అని ఎంతగానో ఎదురుచూస్తున్నాను. అన్నట్లు ఆ ఇద్దరి పెళ్ళి పెద్దరికం మాదేనని ప్రత్యేకించి మరీ చెప్పాలా..?

న్నిసెప్పినా సచ్చుడు సచ్చుడే..యియ్యాల కాకపోతే రేపు..ఉద్యోగం పోనాది..పరువు పోనాది..నా బతుకే బుగ్గి పాలై పోనాది.. పురుడు పోసుకునే దిక్కేనేదు..బిడ్డపుడితే ఎవలు సూతారు..నామూలంగా అక్క బతుకూ ..దాని పిల్లల బతుకూ అద్దానమ్మే పోనాది..ఎందుకు బతకాలి..బతికి ఏమిసాదించాలి “ .. గుక్క పట్టేసంది రమ.

అక్కా! అలా మాట్లాడిన రమ మాటలకు బిత్తరపోయింది మన కథానాయిక మంజూష . రమ నటనకు నేనే ..
 ఫాకైపోయాను ..మన సృజన రమ పాత్రలో జీవించేసింది. ఆరాత్రంతా మంజూష రమని కన్విన్స్ చేస్తూనే గడిపింది. “ మా
 అమ్మానాన్న డాక్టర్లు...నీ డెలివరీ నేను చేయిస్తాను ..మా కంపెనీలో జాబ్ యిప్పిస్తాను...నీబిడ్డకు నేను చదువు
 చెప్పిస్తాను ..”అంటూ ఒకటేమిటి..వరసపెట్టి తన జీవితాన్నే ఏకరువు పెట్టింది మంజూష . వాళ్ళడాడి క్లస్టిక్ పేరు
 చెప్పగానే లేని బాబుకి పాలిచ్చి వస్తానని నమ్మించి సృజని మంజూష కస్టడిలో పెట్టి బయటకొచ్చి మన సాయాన్ని
 అర్థించిన మంజూష కోజ్ ఫ్రెండ్ మధులికకు కథంతా వివరించి , మన రాజమండ్రి సభ్యులకు ఫోన్ చేసి మంజూష నాన్న
 గారి పేరు క్లివిక్ పేరు చెప్పి ఉదయాన్నే వారు వైజాగ్ వచ్చేలా చూడమన్నాను . రాత్రంతా రమ కు చెప్పిన జీవిత
 సత్యాలు మంజూష మనో కమాటలను జాగ్రతం చేశాయో ఏమో గాని ఉదయాన్నే ఆఫీసుకు తయారై పోయింది. నాకూ
 సృజనకూ యిల్లు అప్పగించి బయలుదేరబోతుంటే ఆమె అమ్మానాన్న వచ్చేశారు. మంజూష ఆశ్చర్య పోతుంటే
 దసపల్లాలో డాక్టర్స్ మీట్ కు వచ్చానని చెప్పారు. మంజూష అమ్మానాన్నలకి జరిగిన కథంతా వివరించాము.
 వాళ్ళద్దరూ ముందు నివ్వెరపోయి తర్వాత థిల్లైపోయారు.మన సంస్థలో లైఫ్ మెంబర్లై పోయారు. రాజమండ్రివెళ్ళగానే
 డొనేషన్ పంపిస్తానని. మన రమాసృజన్ను స్వంత కూతురిలా అక్కన చేర్చుకున్నారు ..తమలో బాటే రాజమండ్రి
 వచ్చేయమన్నారు. అక్కా! మన ఆర్గనైజేషన్ యిచ్చిన చేయూత ఒక నిండు పాత్రాన్నికాపాడింది. ఏ జీవితానికైనా
 ఇంతకు మించిన తృప్తి,సాఫల్యం వుంటుందంటావా? ఆనందంతో మాటలురాక మూగబోయింది..రోషిణి సభ్యురాలు
 ..రోహిణి

“చిర్స్ “అన్నాడు సహదేవ్.

“చిర్స్” అన్నాను నేను.

“నిన్నటిలో మీరు ఉద్యోగంలోంచి రైటర్ అయ్యారు కదూ” అన్నాను.

“అవును మూర్ఖులు. దాదాపు పాతిక సంవత్సరాలు ఫోలీస్ డిపార్ట్ మెంట్ లో పనిచేశాను. నిన్నటిలో నా ఉద్యోగ పర్వం ముగిసిపోయింది. అప్పుడు ప్రతి క్షణం డిపార్ట్ మెంట్ కోసం పనిచేశాను. ఈ రోజునుంచి ప్రతి క్షణం నా కోసం ఖర్చు పెట్టుకుంటాను.

“మీరు ఫోలీస్ కమిషనర్ గా రిటైర్ అయ్యారు అవునా? అన్నాను.

“అవును” అన్నాడు సహదేవ్.

“వృత్తి రిత్యా మీరు ఎన్నో కేసులు సాల్వ్ చేసిఉంటారు. వాటిలో హత్యలు కేసులు ఉండొచ్చు, దోపిడి కేసులు ఉండొచ్చు, లేదా రేప్ కేసులు ఉండొచ్చు. వాటిలో మీకు చాల కష్టమనిపించిన కేసు మమ్మల్ని చాలెంజ్ చేసిన కేసు ఏదైన ఉందా” అన్నాను.

సహదేవ్ వెంటనే ఏం మట్లాడలేదు. ఆలోచిస్తున్నట్టు కళ్ళు మూసుకున్నాడు. సహదేవ్ నేను మంచి స్నేహితులం. ఇద్దరు ఒకే ఏరియాలో ఉంటున్నాం. తరుచు ఆఫీసర్స్ క్లబ్ లో కలుసుకుంటాం. నేను ఒక ప్రభుత్వ బ్యాంక్ లో పనిచేసి ఇటీవలే జనరల్ మేనేజర్ గా రిటైర్ అయ్యాను. సహదేవ్ కంటే నాలుగు రోజులు ముందు నేను రిటైర్ అయ్యాను. ఆ సందర్భం పురస్కరించుకుని సహదేవ్ కు ఇదే బార్ లో పార్టీ ఇచ్చాను. నిన్న సహదేవ్ రిటైర్ అయ్యాడు. ఈ రోజు నాకు పార్టీ ఇస్తున్నాడు. ప్రస్తుతం ఇద్దరు సిటీలో ఒక ఖరీదైన రెస్టారెంటులో కూర్చున్నాం. మేము కూర్చున్నచోటులో అంతగా వెలుతురు లేదు. మా పక్కన చిన్నగా ఒక డిమ్ లైటు మాత్రం వెలుగుతోంది. జ్యాక్ బాక్స్ లోంచి సన్నగా విదేశీ సంగీతం వినిపిస్తోంది.

“చాల మంచి పుస్తకాల వేషారు మూర్తిగారు” అలోచననుంచి తీరుకుంటు అన్నాడు సహదేవ్. నాకెరీర్ లో ఎన్నో క్రిమినల్ కేసులను పరిశోధించాను. వాటిలో లోంబైల్ మ్మిది శాతం విజయం సాధించాను. ఫ్రతి కేసును చాలెంజగా తీసుకునేవాడిని. ఆ కేసు ఎంత కష్టమైన పట్టువిడవకుండ్ సాల్వ్ చేసేవాడిని. ఒక్కొక్కకేసులో నాకు చిన్న క్లా కూడా దొరికేది కాదు. అలాంటి పరిస్థితిలో ఇంకా కష్టపడవలసివచ్చింది. నా పాతిక సంవత్సరాల పోలీస్ ఉద్యోగంలో నేను సాల్వ్ చెయ్యని కేసు అంటు ఏది లేకపోయింది. కాని ఒక కేసు మాత్రం నా అనుభవానికి కాని తెలివితేటలకు కాని అతుచిక్కలేదు. నిజానికి అది పెద్ద కాంప్లికేటేడ్ కేసు కాదు. అయిన ఆ కేసు సాల్వ్ చెయ్యటానికి నాకు పాతికసంవత్సరాలు పట్టింది” అని ఆగాడు సహదేవ్.

“ఏమిటి మీరుంటున్నారు. ఒకకేసు సాల్వ్ చెయ్యటానికి మీకు పాతికసంవత్సరాలుపట్టిందా. చాల ఆశ్చర్యంగా ఉంది” అన్నాను విస్కీ సిప్ చేస్తూ.

“మీరే కాదు ఎవరైన ఈ మాట వింటే ఆశ్చర్యపోతారు. నిజానికి ఆ కేసు ఏమంత కాంప్లికేటేడ్ కాదు. చాల సాధారణమైన కేసు. నాకు కూడా పైకి అలాగే కనిపించింది. కాని నీళ్ళలో దిగితే కాని లోతు తెలియదని అంటారు. ఈ నానుడి ఆకేసు విషయంలో నిజమైంది. ఆ కేసు శర్మిష్ట కేసుగా పేరుపొందింది.”

“ఎవరా శర్మిష్ట” ఆసక్తిగా అడిగాను.

“శర్మిష్ట మహేంద్రవర్మ కూతరు. ఆయనకు ముగ్గురు కూతుళ్ళు. పెద్ద కూతురు శర్మిష్ట రెండో కూతరు విమల, మూడో కూతురు మందాకిని. మహేంద్రవర్మ పెద్ద బజినెస్ మాగ్నెట్. ఆయనకు విశాఖపట్టణంలోను హైదరాబాదులోను చాల వ్యాపారాలు ఉన్నాయి. కాని ఆయనకు మాత్రం భైరవలంక అంటే చాల ఇష్టం. విశాఖపట్టణానికి రెండువందలకిలోమీటర్ల దూరంలో ఉంది భైరవలంక ఊరు. ఆ ఊరు చాల అందంగా పచ్చగా ఉంటుంది. ప్రకృతి సౌందర్యానికి ఆ ఊరు పెట్టింది పేరు. అందుకే మహేంద్రవర్మ ఒక పెద్ద ఇల్లు కట్టుకుని అక్కడ నిర్దాపడాడు. ఆ భవనం పేరు వర్మ మాన్షన్. దాదాపు పదహారు గదులు ఉన్నాయి ఆ మాన్షన్ లో.

“సరే ఇక అసలు విషయానికి వస్తాను. ఈ సంఘటన జరిగినప్పుడు శర్మిష్టకు పదహారు సంవత్సరాలు. ఊటిలో చదువుకుంటుంది. అక్కడే ఆమె రుద్రప్రతాప్ అనే యువకుడిని ప్రేమించింది. రుద్రప్రతాప్ తండ్రి భూపతి వర్మ కూడా బాగా ధనవంతుడు. మహేంద్రవర్మ లాగే అతనికి కూడా చాల వ్యాపారాలు ఉన్నాయి. పైగా మహేంద్రవర్మ భూపతివర్మ మంచి స్నేహితులు. తన కొడుకు శర్మిష్టను ప్రేమిస్తున్నాడని తెలియగానే భూపతి వర్మ చాల సంతోషపడ్డాడు. ఈ విషయాన్ని మహేంద్రవర్మకు చెప్పాడు. ఆయన కూడా ఈ సంబంధానికి ఒప్పుకున్నాడు. పదిహేను రోజుల తరువాత

ఇద్దరికీ నిశ్చితార్థం జరిగింది. ఆ శుభకార్యానికి నేను కూడా వెళ్ళాను. ఆ సమయంలో నేను భైరవలంకలో కొత్తగా యస్.ఐ గా చార్జ్ తీసుకున్నాను. మహేంద్రవర్మ నన్ను కూడా తన కూతురు నిశ్చితార్థానికి ఆహ్వానించాడు. అనుకున్న తేదికి రుద్రవర్మకు శర్మిష్ఠకు నిశ్చితార్థం జరిగింది. చాల మంది వి.ఐ.పీలు ఆ శుభకార్యానికి వచ్చారు. నిశ్చితార్థం అయిన తరువాత రుద్రప్రతాప్ తన స్నేహితులతో మాట్లాడటానికి బయటకు వెళ్ళాడు. నేను కూడా అతనితో పాటు వెళ్ళాను. అప్పుడు శర్మిష్ఠ తన స్నేహితులతో లోపల కబుర్లు చెప్పుతుంది. ఉన్నట్టుండి శర్మిష్ఠ లేచి లోపలికి వెళ్ళింది. అందరు బాత్ రూంకు వెళ్ళిందని అనుకున్నారు. పదినిమిషాలు గడిచిన ఆమె రాలేదు. ఆమె స్నేహితులు ఈ విషయాన్ని మహేంద్రవర్మ కు చెప్పారు. నేను మహేంద్రవర్మ లోపలికి వెళ్ళి చూశాం. కాని శర్మిష్ఠ ఎక్కడలేదు. చుట్టు పక్కల అంతా వెతికాం. మాన్డ్ వెనుక కొంత దూరంలో ఒక చిన్న చెరువు ఉంది. అక్కడికి కూడా వెళ్ళి చూశాం. చివరకు చుట్టుపక్కల అడవిలో కూడా గాలించాం. కాని శర్మిష్ఠ జాడ ఎక్కడ తెలియలేదు.”

“ఎవరైనా ఆమెను కిడ్నాప్ చేసిఉండవచ్చని భావించాం. కాని నాలుగురోజులు గడిచిన కిడ్నాప్ ధర్మ దగ్గర్నుంచి ఒక్క ఫోన్ కాల్ కూడా రాలేదు. ఆమె బ్యాక్ గ్రౌండ్ కూడా చెక్ చేశాం. శర్మిష్ఠకు రుద్రప్రతాప్ తప్ప ఇంకో బాయ్ ఫ్రెండ్ లేడు. ఆమె మగవాళ్ళతో అసలు మాట్లాడదని తెలిసింది. అన్ని కోణాలలో పరిశోధన చేశాం. కాని విచిత్రంగా ఆమె గురించి చిన్న క్లూ కూడా దొరకలేదు. గాలిలో కలసిపోయినట్టుగా మాయమైంది. జరిగిన దారుణం మహేంద్రవర్మ కుటుంబం తట్టుకోలేకపోయింది. కూతురు జాడ తెలియక తల్లడిల్లిపోయారు. బాధలో కృంగిపోయారు. రుద్రప్రతాప్ పరిస్థితి అంత కంటే దయనీయంగా మారింది. తన ఫ్రేండ్స్ ని తలుచుకుని కుమిలిపోయాడు. నిద్రాహారాలుమాని సన్యాసిలా అయిపోయాడు. బాహ్యవ్యవహారంతో పూర్తిగా సంబంధాలు వదిలేశాడు. సంవత్సరం గడిచింది. నేను ఎంత ప్రయత్నించిన శర్మిష్ఠ జాడ తెలుసుకోలేకపోయాను. కనీసం చిన్న క్లూ కూడా సంపాదించలేకపోయాను. సంవత్సరం తరువాత నాకు బదిలీ అయింది. నేను వెళ్ళిపోయిన తరువాత నా స్థానంలో ఇంకో ఆఫీసర్ వచ్చాడు. అతను కూడా శర్మిష్ఠ గురించి ఆరాతీశాడు. అతనికి కూడా ఏం తెలియలేదు. కొన్ని రోజుల తరువాత అతను కూడా వెళ్ళిపోయాడు. తరువాత ఇంకో ఆఫీసర్ వచ్చాడు. ఆఫీసర్స్ మారుతున్నారు కాని ఎవరూ శర్మిష్ఠ ఆచూకీ మాత్రం తెలుసుకోలేకపోయారు” అని ఆగాడు.

“అంటే ఇప్పుడు కూడా శర్మిష్ఠ కేసు ఇంకా పెడింగ్ లో ఉందా” అత్తంగా అడిగాను.

“పోయిన సంవత్సరం వరకు అది పెడింగ్ లో ఉంది. అదే సంవత్సరం నా కేరీర్ లో ఆఖరి సంవత్సరం. ఆ తరువాత నేను ఉద్యోగంలోంచి రిటైర్ అయిపోతాను. ఒకసారి అనుకోకుండా ఏదో పని మీద భైరవలంక వెళ్ళాను. రుద్రప్రతాప్ ను కలుసుకున్నాను. అతన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయాను. కనిపించకుండా పోయిన తన ఫ్రేండ్స్ ని తలుచుకుంటు వెళ్ళిచేసుకోకుండా ఉండిపోయాడు. అజన్మబహ్మచారిగా ఉండిపోయాడు. శర్మిష్ఠ మీద అతనికి ఉన్న ప్రేమనుచూసి నవ్వాలో బాధపడాలో అర్థం కాలేదు. మాటల సందర్భంలో మళ్ళీ శర్మిష్ఠ ప్రసక్తి వచ్చింది. నేను కుతుపాలం చంపుకోలేక మళ్ళీ శర్మిష్ఠకు సంబంధించిన పుస్తకాలు డైరీలు తెప్పించుకుని చదివాను. శర్మిష్ఠ చెల్లెలు విమల డైరీ చదువుతుంటే

విమల డైరీలో రాసుకున్న ఒక విషయం నన్ను ఆకర్షించింది.”

“ఇంతకుముందు చాల సంవత్సరాలకు ముందు నేను యువ పోలీస్ అఫీసర్ గా ఉన్నప్పుడు ఆ డైరీ చాల సార్లు చదివాను. కాని అందులో ముఖ్యమైన సమాచారం నాకు ఏది కనిపించలేదు అప్పుడు. కాని ఒక కమీషనర్ గా చదువుతున్నప్పుడు విమల రాసుకున్న విషయంలో అసలు అర్థం తెలిసింది. విమల డైరీలో ఇలా రాసుకుంది.

“అక్కకు దొంగపోలీస్ ఆట అంటే చాల ఇష్టం. ఫ్రతి సారి ఆ ఆటలో అక్కే గెలుస్తుంది. ఎక్కడ దాక్కుంటుందో కాని మాకు కనిపించేది కాదు. ఈ రహస్యం చెప్పమని అక్కని చాల సార్లు అడిగాను. కాని తను చెప్పలేదు” అని ఉంది.

“అది చదివిన తరువాత నాకు అసలు విషయం తెలిసింది. నేను చేసిన తప్పు ఏమిటో అర్థమైంది” అన్నాడు సహదేవ్. “విమల రాసుకున్న విషయంలో ముఖ్యమైన విషయం ఏముంది. నాకు మాత్రం ఏం తెలిటం లేదు” అన్నాను విస్సుగా.

“ముందు నాకు తెలియలేదు. అనుభవం వల్ల ఆ మాటల్లో అర్థం అప్పుడు నాకు అర్థమైంది. వెంటనే రుద్దప్రతాప్ ను తీసుకుని వర్మ మాన్షన్ కు వెళ్ళాను. గంటసేపు వెతికిన తరువాత ఒక గదిలో నేలమాళిగకు దారి కనపించింది. కాని తలుపుకు తాళంలేదు. కిందికి దిగటానికి మెట్లు కనిపించాయి. ఇద్దరం కిందికి వెళ్ళాం. లోపల చాల చెత్తప్రనికి రాని సామానులు ఉన్నాయి. వాటిలో ఒక పాతకాలంనాటి సేఫ్ కూడా ఉంది. అది విదేశాలలో తయారయిన సేఫ్. పూర్తిగా ఆటోమెటిక్ లాకింగ్ సిస్టమ్ ఉన్న సేఫ్. “

“ఎంత ఫర్వత్తుంచిన మేము సేఫ్ తెరవలేకపోయాం. చివరకు ఒక తాళం బాగు చేసేవాడిని పిలిపించి సేఫ్ తెరిపించాం. లోపల మాకు శర్మిష్ట కనిపించింది మాములుగాకాదు మమ్మీ రూపంలో” అంటు ఆగాడు సహదేవ్.

“ఆమె చనిపోయి చాల సంవత్సరాలు అయింది కదా. ఆమె శవం కుళ్ళిపోయి ఎముకలు మాత్రం మిగలాలి కదా మమ్మీగా ఎలా మారింది” ఆశ్చర్యంగా అడిగాను.

“ఆ రోజు కూడా శర్మిష్ట తన అలవాటు మానలేదు. ఎవరికీ కనిపించకుండా వెళ్ళి నేలమాళిగలోని ఆ సేఫ్ లో దాక్కుంది. కొంచెంసేపు పెద్దవూళ్ళను కంగారుపెట్టాలని ఆమె ఉద్దేశం. ఫ్రతిసారి మాములుగా ఆమె ఆ సేఫ్ లో కొంచెంసేపు దాక్కునేది. కొంచెంసేపయిన తరువాత ఏం తెలిసట్టు మాములుగా బయటకు వచ్చేది. ఆ రోజు కూడా అలాగే వెళ్ళి దాక్కుంది. ఏం

జరిగిందో ఏమో కాని అనుకోకుండా సేప్ పై తలుపులు మూసుకున్నాయి. దాంతో అది లాక్ అయిపోయింది. మాములుగా తెరిస్తే రాదు. తాళం చెవులతో కాని తలుపులు తెరవలేరు. లోపలున్న శర్మిష్ఠ తలుపులు తెరవటానికి విశ్వప్రయత్నం చేసింది. చేతులలో తలుపు మీద గట్టిగా బాదింది. గొంతుచించుకుని అరిచింది. కాని ఆమె అరుపులు ఎవరికి వినిపించలేదు. అందరు నిశ్చితార్థం హడావిడిలో ఉన్నారు. గదిలో వాతావరణం పొడిగా ఉంది. ఆక్సిజన్ కూడా చాలతక్కువగా ఉంది.”

“పాణివాయువు ఉన్నంతవరకు శర్మిష్ఠ పోరాడింది. అది తగ్గిపోయేసరికి ఉపిరి అందక చనిపోయింది. అందుకే సహజంగా మమ్మీగా మారిపోయింది. జరిగింది ఊహించిన రుద్ధప్రతాప్ తట్టుకోలేకపోయాడు. చిన్నపిల్లవాడిలా ఏడుస్తూ శర్మిష్ఠ మమ్మీ మీద పడిపోయాడు. కొంచెం సేపయిన తరువాత శర్మిష్ఠతో సహా సేప్ ను వర్మ మాన్స్ కాంపౌండ్ లో పెట్టాం. జరిగింది తెలుసుకన్న భైరవలంక జనం తండోప తండాలుగా వచ్చారు. అందరి మొహంలో విషాదం తాండవిస్తోంది. తీరుకున్న రుద్ధప్రతాప్ ఫజ్రలను ఉద్దేశించి అన్నాడు. “ఇంతకాలం నా శర్మిష్ఠ గురించి నానామాటలు అన్నారు. కొంతమంది ఆమె లేచిపోయిందని అన్నారు. మరికొంతమంది ఆమె ఆత్మహత్యచేసుకుందని అన్నారు. ఇంకాకొంతమంది హత్య చెయ్యబడిందని అన్నారు. కాని నేను మాత్రం ఆ మాటలు నమ్మలేదు. నా శర్మిష్ఠ అలాంటిది కాదని నాకు తెలుసు. కాని దాన్ని నిరూపించే ఆధారాలు అప్పుడు నా దగ్గర లేవు. ఇప్పుడు ఉంది. ఇదిగో నా శర్మిష్ఠ ఆమె ఎక్కడికి వెళ్ళలేదు. ఎవరు ఆమెను హత్యచెయ్యలేదు. తన అజాగ్రత్తవలన చనిపోయింది. ఏది ఏమైనా నా శర్మిష్ఠ ఉత్తమురాలు ఉత్తమురాలు ఉత్తమురాలు అని మూడుసార్లు అని అకస్మాత్తుగా నేలమీద పడిపోయాడు. క్షణంలో అతని పాత్రానిపోయింది. నాకు నోట్లోంచి మాటరాలేదు. నేను ఎంతో మంది ఫ్రేమికులను చూశాను. పుస్తకాలలో చదివాను. కాని రుద్ధప్రతాప్ లాంటి ఫ్రేమికుడిని నేను ఇంతవరకు చూడలేదు. ఇకచూడబోనుకూడా. ఈ నాటి ఫ్రేమికులకు అతను ఆదర్శపాత్రయ్యడు. నిజమైన ఫ్రేమి ఎలా ఉంటుందో చూపించాడు. ఒక రకంగా అతని చావుకు నేనే కారకుడిని”

“ఇందులో మీ తప్పు ఏం ఉంది. తన ఫ్రేయిసిని చూసి అతను తట్టుకోలేకపోయాడు. ఆ వత్తిడికి అతడి గుండె అగిపోయింది” అన్నాను. “కేవలం నా ఈగోను తృప్తిపరచుకోవటానికి మళ్ళీ ఆ కేసు ఓపన్ చేశాను. రుద్ధప్రతాప్ పరిస్థితి గురించి ఆలోచించలేకపోయాను. నేనే ఆ కేసును మళ్ళీ తెరవకుండా ఉంటే రుద్ధప్రతాప్ ఇంకా కొంతకాలం బతికేవాడు. తన ఫ్రేయిసిని తలుచుకుంటు మరో పదిసంవత్సరాలవరకు జీవించేవాడు. ఇలా అర్ధాంతరంగా చనిపోయేవాడు కాదు. అతని చావుకు పరోక్షంగా కారకుడిని నేనే. చాల పెద్ద తప్పు చేశాను. దేవుడు నన్ను క్షమించిన నా అంతరాత్మ నన్ను ఎప్పటికీ క్షమించదు. నేను బతికిఉన్నంతవరకు అ తప్పు నన్ను రావణ కాష్టంలా దహిస్తునే ఉంటుంది” అన్నాడు సహదేవ్ కన్నీళ్ళతో.

